

பொந்தம் மய்களம் எந்தம் தந்தக.

# விவேகோதயம்.

மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தினின்று

வெளிவரும்

மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

“அறிவுடையார், எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்  
என்னுடைய ரேனும் இலர்” — திருக்குறள்.

தொகுதி க. } நளவநு ஆவணியீர் { பகுதி எ.  
1916வநு சூகஸ்மீர்

புதல்வார் கடமை.

(157-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்பதில், அன்  
னையை முன் வைத்துக் கூறியதற்குக் காரணங்கள் கூறப்பட்ட  
னவே; ‘தந்தை தாய்ப் பேண்’ என்பதில் மட்டும் தந்தையை  
முன் வைப்பானேன்?” என்று சிலர் ஐய முறலாம். “முதல் முதல்  
அறிதற்கு உரியவன் தாயே போல், மக்களால் முதலிற் பேணுதற்கு  
உரியவன் தந்தையே” என்பதை யிளக்கவே, ‘சொல் ஆயும்  
ஒளவை’ சொல்லிய திங்கனம்” என யாவரும் நன்கு கண்டு  
தெளிக. இவ் வுண்மையைப் பின்வரும் விஷயங்களிற் பல விடத்  
தும் ஆக்காங்கு கூறும் உதாரணங்களைக் கொண்டு உற்று நோக்கி  
அறிக.

“தந்தை தாய்ப் பேண்” என்பதற்குத் “தந்தையையும் தாயை  
யும் காப்பாற்று” என்று பலர் பொருள் கூறுவர். இப் பொருள்  
தவறான தன்று. ஆயினும் “பேண்” என்பதற்குக் “காப்பாற்று”  
என்று பொருள் கொள்வதினும், ‘போற்று’ என்று பொருள்  
கொள்ளலே மிகப் பொருத்த முடைத்தாகும். அவர்களைப் போற்றி  
வேண்டிய விதங்கள் பலவுள. அவற்றுட் சில கூறுவோம்:

கீழ்ப்படிதல்:— இவ் வொரு குணம் மக்களிடம் இருக்குமாயின், அவர்களுக்கு வேறு சிறப்பு எதுவுமே அநாவசியமாகும். ஒவ்வொருவரும் அதி பால்யத்தினிருந்து கைக் கொள்ள வேண்டிய குணம் இது. சிறுவர்களுக்கு இன்னது நன்மை, இன்னது தீமை என்று பகுத்தறியும்படியான சுய புத்தி கிடையாதாகையால், அவர்கள் பெற்றோர் இடுங் கட்டளை இன்ன காரியத்திற் கொண்டு தாம் அறியாமலிருந்தாலும், அதனைப் பூரணமாய் நம்பியும், அவர்கள் வார்த்தைக்கு எதிர் வார்த்தை பேசாமலும் கேட்டு, அதன்படியே நடந்து வரவேண்டும். இதை, உண்மையில் நிகழ்ந்த ஓர் விஷயத்தைக் கொண்டு இனிது விளக்குவாம்:—

இடையூறு அகற்றும் முற்பாகம் ஆகிய “வழிலிலக்கி” (Cow-catcher) யின்றி ‘சூஸ்திர வண்டி’ (Engine)கள் நிரமாணிக்கப்பட்டு வந்த, சில வருடங்கட்கு முன்னே, இருப்புப் பாதை வண்டித் தொடர் வருங்காலையில் அதற்குக் குறி காட்டும் தொழிலில் அமர்ந்த ஒருவன் (Points-man), ஒரு நாள் அதிவேகத்துடன் வரும் வண்டித் தொடர் ஒன்றைக் கவனித்துக் கொண்டு நின்றான். அப்பொழுது ஒரு குழந்தை அப்பாதையின் எதிர்ப்புறமாகத் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு அதைக் காப்பாற்ற எண்ணினான். ஆயினும், “இங்ஙனம் செய்வதற்குள் வண்டித் தொடர் வந்து விடுமாயின், வண்டிகள் வழிதவறித் தண்ட வாளத்தினின்றும் வழுகிப் பல உயிர்கட்குச் சேதம் விளைக்கக் கூடுமே! என் செய்வது?” என்று ஏங்கித் தவித்தான். கணப்பொழுதில் வந்து விட்டது வண்டித் தொடர். குழந்தையும் சமீபித்து விட்டது. சமீபிக்கவும் அது தன் குழந்தையே என்றும், இருப்புப்பாதைத் தண்ட வாளமொன்றை அது தாண்டி விட்டதென்றும் கண்டான். மற்றொரு தண்ட வாளத்தைத் தாண்டவோ அதற்கு நேரம் இல்லை. ஆயினும் அது தப்பிப் பிழைத்த கிரேதமே கிரேதம். “படுத்திக் கொள்” என்ற மொழி அதி கார தோஷையுடன் தந்தை வாக்கினின்றும் பிறந்தது. தன்னைமே இரு தண்டவாளங்கட்கிடையிலும் படுத்தனன் பாலகன். வண்டித் தொடர் அப்பாற் சென்றதும், அதி ஆவலுடனும் நிராசையுடனும், ‘குறிகாட்டி,’ தன் குழந்தை கிடந்த இடம் சென்று பார்த்தான். அப்பாயம் இம்மியுமின்றி அது கிடக்கக் கண்ட அவ

னுக்குண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவுண்டோ? தந்தையின் கட்டளை எதுவாலாலும், நிராக்ஷேபமாகவும் பூரண நம்பிக்கையுடனும் கீழ்ப்படியுமாறு அது பழக்கப்பட்டதாலன்றோ, உயிர் தப்பியது? “ஏன்?” “எதற்காக” என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டேனும், அல்லது, தன் மதி கொண்டு அது ஒடித் தப்ப முயன்றேனும் இருந்திருக்குமாயின், அதின் கதி யாதாயிருக்கும் பாருங்கள்! நிற்க.

ஒரு முறை பெற்றோர் கட்டளையிட்ட பின்னர், மீண்டும் இடம் படியாக நடந்து கொள்வதினும் வெட்கக் கேடான காரியம் வேறில்லை. பன் முறை வற்புறுத்திச் சொல்லிய பின், ஒரு காரியத்தைச் செய்வதிற் பெருமையே இல்லை. மக்கள் தமக்கிடப்பட்ட கட்டளையை, உடனே செய்வதால்மட்டும் பயன் இல்லை. அவர்கள் அதை மனப் பூர்வமாயும் மகிழ்வுடனும் செய்ய வேண்டும். அச்சத்தாலேனும், வேண்டா வெறுப்பாக வேனும், முணுமுணுத்துக் கொண்டும், நிர்ப்பந்தம் பொறுக்க மாட்டாமலும், பெற்றோர் இடம் கட்டளையை சீறை வேற்றுவதினும் அவகேடானது ஒன்றும் இல்லை. பெற்றோர் சொல்லுகிறபடி கேட்டு நடக்கின்ற பிள்ளைகளே சுகமாக வாழ்வார். ‘பெற்றோர்களின் வாக்குத் தமக்கு எவ்வளவு கஷ்ட நிஷ்டைகள் விளைவிக்கக் கூடியவையாக இருந்தாலும், “தாய் சொற் துறந்தால் வாசகமில்லை,” “தந்தை சொன் மிக்க மந்திரமில்லை” என்பதை உறுதியாய்க் கடைபிடித் தொழுகினோரே உலக முள்ளளவும் என்று மழியாப் புகழ் பெற்று விளங்குகின்றனர்’ என்பதற்குச் சில உதாரணங்கள் கூறுவோம்:

சும்மா இருந்த ஸ்ரீராமனைத் தசரதன் அழைத்துப் பட்டம் கட்டிக் கொள்ளும்படி சொல்லி, அவனது சம்மதத்தையும் பெற்று, இச்சுப செய்தியை ஊர் அறிய முரசறைவித்த பிற்பாடு, கூனியின் தூர்ப்போதனைக்கு உள்ளாகிய கைகேசி, தசரதனை மகத்தான துன்பத்திற் குள்ளாக்கி, ஸ்ரீராமனிடம் வந்து,

“\* ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பாதனே ஆளரீபோய்

ஶதாழ்இருள் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவம்மேற்கொண்டு

Xபூழிவெம் காணம் நண்ணிப புண்ணியத் துறைகள் ஆடி

ஏழ்இரண் டாண்டின் வா”என் றியம்பினவ் அரசன்” என்று

\*ஆழி-சடல், ஶதாழ்இரும்-தொங்குகிற பெரிய, Xபூழிவெம்காணம்-புழுதியுள்ள கொடிய காடு.

கூறியபோது, யாது கூறினன் ஸ்ரீராமன்? \*

“மன்னவன் டபணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனே? என் னீபின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனென் பெற்ற தன்றே? என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன். மின்ஒளிர்கானம் இன்றே போகின்றேன் விடையும் கொண்டேன்.”

என்றன்றே கூறி அவன் தனது ஆருயிரணைய சீரிய தேவியொடும், நாடு நீங்கிக் காடு புக்கனன். அங்கு அவன் அறுபதித்த கஷ்ட நிஷ்ட ரோங்களுக்கு அளவுண்டோ? இம்மட்டோ? ஸ்ரீராமனது பிரிவாற் றுது நகரமாக்களும் உறவினரும்,

“என்னே அரசர் இயற்கை இருந்தவீதம்!  
தன்னே நிலாத தலைமகற்குத் தாரணிபை  
முன்னே கொடுத்த, முறைதிறம்பத் தம்பிக்குப்  
பின்னே கொடுத்தாற் பிழையாதோ மெய்?” என்ன

வியப்பும் விசனமும் எய்திப் புலம்பிக் கதறுகையில், அவன், ‘சகரர் அறுபதினாயிரம் பேர்களும் தனதை ஏவலிற் றலை நின்று பூதவுடல் நீக்கிப் புகழுடம் புற்றதும்,’ ‘பரசராமன், தந்தை சொற் கட வாது தாயை ஊன் சிதையக் கொண்டும் பிதூர்வாக்கிய பரி பாலனம் செய்ததும்’ கூறிக் காடு சென்ற விஷயமும் எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வைக்கத் தக்கன.

பிதூர்வாக்கிய பரிபாலனம் செய்ய நினைந்து, மிக்க மன உறுதியுடன் தனது உயிரையே இழந்த ஓர் சிறுவனது மெய்ச் சரிதையும் என்றும் மறக்கற் பாலதன்று. அவனது அதி அற்புத சரித்திரம் வருமாறு.—

1798ஆம் இங்கிலீஷ்காரருக்கும் பிரான்சுக் கார ருக் கும் மத்திய தரைக்கடலில், நீல நதியின் முகத்துவாரத்தில் கடும்போர் நிகழ்த்தது. இரு திறத்தாரது கப்பல்களும் வருஷித்த குண்டு மாரி யால் உயிர்ச் சேதம் மிகுதி. இக்கப்பல்களில் ஒன்று “ஓரியண்ட்” என்பது. அஃதொரு பிரான்சிய (French) கப்பல். அதன் தலைவன் கஸ்பியான்கா என்பவன். இவனுக்கு 13 வயதுள்ள சிறுபுதல்வன் உண்டு. இப் புதல்வன் பெயரும் “கஸ்பியான்கா” தான். இம் மகனே நாம் சொல்லப் போகும் சிறுவன்.

யுத்தம் தொடங்கிய போது தந்தை தன் மகனை அக் கப்பலின் ஒருபக்கத் திருத்தி, “எக்காரணத்தையிடமே இவ்விடத்தினின்று எனது உத்தரவின்றி அகலக் கூடாது” என்று சொல்லிப் போயினன். அவன் போன சின்னழிகைக் கெல்லாம் அக்கப்பல் எதிரி குண்டால் தீப்பற்றியது. பற்றவே, எஞ்சி நின்ற மாலுமிகள் முதலிய யாவரும், ‘ஜீவரக்ஷ ஓடங்க’ எயில் ஏறி, உயிர் தப்பி ஓடினர்.

ஓடும்போது அவர்கள் இச் சிறுவனை மறக்க வில்லை. அவனை உடனே ஓடிவரும்படி அவர்கள் அழைக்க, அவன் ‘என் தந்தை கட்டளையின்றி யான் வர முடியாது’ என்று கூறி நின்று விட்டான். ஐயோ பாவம்! அவனது தந்தை பெருங் குண்டால் தாக்குண்டு இறந்து கப்பலின் ஓர்பால் கிடந்தான். இஃதறியா மைந்தன் தந்தையை விளித்து, “என் தொழில் முடிந்து விட்டதோ?” என்று இரைந்து வினவினான். வினவும் போதே அவனை நோக்கி விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த தீ, அவனது ஆடையிற் பற்றிக் கொண்டது. பையன் சூடு பொறாமல் “இப்போதேனும் இவ்விடத் திருந்து அகல எனக்கு உத்தரவோ?” என்று அலறினான். விடையேதும் இல்லாமையால் அங்கிருப்பதே தன் தந்தையின் விருப்பென் றெண்ணித் துடி துடித்த வண்ணமாகவே ஓடாது நின்றான். கடைசியாக, தீ, உடலிற் பற்றித் தலைமயிரையும் கொளுத்தி வருத்தவே, “அப்பா! அப்பா!! நான் இருந்தே தீர வேண்டுமோ?” என்று மரண வஸ்தையொடு கூவினன். இதற்குள் கப்பலிவிருந்த வெடிமருந்துக் குவியலில் தீப்புகவே, ‘பட’ரென்னும் பேரொலி கேட்டது. கப்பல் சக்கல் சக்கலாக நானா பக்கங்களிலும் சிதறியது. பையனைக் காணோம். வெடி மருந்து அவனை எங்கோ தூக்கி யெறிந்து விட்டது. ஆ! ஆ! யாது காரணத்தால் இக்கட்டளை தனக்கு இடப்பட்டது என்று கூடக் கேட்காமல், ‘தந்தை கட்டளையை மீறுவதினும் இறப்பதே மேல்’ எனத் துணிந்த இவனே இறந்தவன்? “தந்தை சோன் மிக்க மந்திரம் இல்லை” என்பதைக் கடைப் பிடித்தவனும், பொன்றாத புகழுடம்பு வாய்ந்தவனுமாகிய இப் பத்தவனுடைய செய்கையைப் பற்றி, “மிஸிஸ் ஹீமான்ஸ்” என்னும் நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலாள் கூறும் ஆங்கிலப்பாக்களையும், அவற்றின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புச் செய்யுட்களையும் எனது “அரும்பொருட்டிரட்டு” என்ற நூலின் இரண்டாம் பாகத்தில் 114-ஆவது பக்கம் முதற் கொண்டு அக்கரையுள்ளோர் படித்துணர்க.

(இன்னும் வரும்.)

பத்திராதிபர்,

சர்வ சமயத்தைப் பற்றியும்  
பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பற்றியும்  
ஓர் சம்பாஷணை;



(165-ஆம் பக்கத்தோடீச்சி.)

சுந்தரசாஸ்திரி.—பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கோபிகளுடன் ராஜ லீலையாடியதைக் சொல்லுகிறார்களே. அதின் விபர மென்ன?

இராமாநந்தர்.—பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவதார புருஷர். அவர் தமது அரிய செய்கைகளால் அநேக தத்துவங்களை உபதேசம் செய்தார் என்று முன்னமேயே சொல்லி யிருக்கிறேன். அவைகளில் ஒன்று: ஈசுவரபக்திக்கு இடைபூறான உலகப் பற்று களை ஒழித்து, வேறெதிலும் சிந்தை கொள்ளாமல், பரமப் பிரீதியுடனே, ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவிடம் பக்தி பாராட்டுதல் என்பதாம். உலக சம்பந்தமான அன்பு, பிரியம் எல்லாம் ஈசுவர பக்தியை உண்டு பண்ணுவதற்காகவே ஏற்பட்ட சாதனங்களாம்.

சுந்தரசாஸ்திரி.—கோபிகளுடன் லீலையாடினதைப் பற்றிக் கேட்டால் என்னவோ உலகப் பற்றைப் பற்றிப் பேசுகிறீரே?

இராமாநந்தர்.—சற்றுப் பொறும். நான் சொல்வதை முற்றும் கேட்டால் சங்கதி விளங்கும். அதற்குள் ஆத்திரப்பாடதேயும்.

சுந்தரசாஸ்திரி.—ஆனால் சொல்லும். விரிவாகச் சொல்லாமல் சுருக்கமாகச் சொல்லும்.

இராமாநந்தர்.—விஷயம் பெரிதானது. என்னால் கூடிய மட்டும் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன். பொறுமையுடன் கேளும். பிரபஞ்சத்தில் ஸ்திரீ புமான்களுக்குள் நிகழும் அன்பானது ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு முள்ள அன்பின் பிரதீகமாக இருக்கிற தென்பது பெரியவர்கள் அபிப்பிராயம். ஒரு ஸ்திரீ, தன்னுடைய புருஷனைச் சரணமாக அடைதலானது, ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைச் சரணமாக அடைதல் மாதிரியாகும். இந்த உயர் நலம் பொருந்திய உண்மையை ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உபதேசித்ததில், அந்த உபதேசம் எவ்விதப் பழிப்புக்கும் ஆசேஷப்பத்திற்கும் இடமில்லாமல் இருக்கும் பொருட்டுத் தாம் குழந்தையாக இருக்குங் காலத்தில் கோபிகளுக்கு உபதேசித்தார்.

சுந்தரசாஸ்திரி.—உபதேசம் செய்கிற தென்றால் வாயாற்சொல்லிற்று தானே? அவர்கள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்களுடன் லீலையாகச் சுற்றி வாலாமோ?

இராமாநந்தர்.—முன்பே சொன்னேனே, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவதார புருஷனென்று, ஒவ்வொரு ஸ்திரீயிடத்தும் ஒவ்வொரு கிரு

ஷ்ணன் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ராதாரண மனிதனால் இது முடியுமா? கோபாலர்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளான கோபிகள்கள் தங்களிடமிருக்கிறதாக எண்ணியிருந்தார்களே தவிர, தங்களை விட்டுப் போய் வேறு புருஷனுடன் லீலை யாடுவதாய் நினைத்திருந்ததாகக் கதையில காணவில்லை. அன்றியும், கோபிகளும் கோபாலர்களும் பாகவதப் புராணப்படி முன் ஜன்மத்தில் ரிஷிகளாக இருந்து பகவானைப் பற்றி பக்திசெய்தவர்கள். இந்த ஜன்மத்தில் அவர்கள் பக்தியை அதிகரிக்கப் பகவான் உபதேசித்திருக்கிறார். மேலும், கோபிகள் தங்களுடைய ஸ்திரீகள் தங்களுடைய சுகிர்தமான குழந்தையின் மீது போல், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடம் பிரியத்தைப் பாராட்டிக் காட்டினார்கள். கோபாலர்களும் கோபிகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைப் பற்றி கானம் செய்திருக்கிற ஸ்துதிகளைக் கவனித்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஈசுவர அவதார மூர்த்தியெனவும், அவர் மனிதனால் செய்யமுடியாத அற்புதமான லீலைகளைக் காட்டினார் எனவுமே மதித்தார்கள் என்றும் தெரிகிறது. இக் கோபிகள் சிரோயஸ்கரமான இக்குழந்தையை, அன்பால் தேடிப் பிடித்தார்கள். முதலில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மறைந்து கொண்டு அந்த லீலையில் தாமே நேரில் அவர்களிடமிருந்தாற்போலவே, இல்லாத காலத்திலும் அவர்கள் மனதில் பக்தியை உண்டு பண்ணுவர். பின்பு நேரில் தோன்றுவர் பின்பு தாமே பலராகத் தோன்றிக் காட்டுவர். “ஈசுவரனிடம் பரம பக்தி பாராட்டுகிறவனுக்கு மட்டும் பிரபஞ்சத்தில் ஈசுவரனிருப்பதாகத் தோன்றும்” என்ற உபதேசத்தை வற்புறுத்திக் காட்டுமாறு இவ்விதம் செய்யலானார்.

இவர் இந்தக் காலத்தில் குழந்தை. வயது ஐந்து இருக்கலாம். உலகத்தாருக்குள், ஸ்திரீ புருஷர்களுக் குள்ளிருக்கும் அன்பு, விசேஷமானதால், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைக் குறித்துப் பக்தி செய்வதைப் பற்றி வர்ணிக்கையில், பாகவதம் செய்த வியாச பகவான், அந்த அன்பை, மனதைச் சந்தோஷப்படுத்தக் கூடிய சிங்கார சம்பந்தமான வார்த்தைகளால் வர்ணித்திருக்கிறார். இது வியாசபகவானுடைய சொற் சாதுரியத்தைக் காட்டுகிறது. இப்படி வர்ணிப்பது இயற்கை. கிருஸ்துவர்களுடைய விவிலிய நூலில், ‘சாலோமன் கீதம்’ என்பது இத்தகுத் தக்க சாஷியாக ஏற்படும். பாகவத புரா

ணத்தை விட இதிதுள்ள விவரணம் இன்னும் அதிக சிங்கார டீஸ் முள்ளதாக இருக்கிறது.

சுந்தரசாஸ்திரி — கிருஷ்ண பகவான் கோடிகளின் வஸ்திரங்களை முகலில் அபகரித்து அப்பால் கொடுத்ததாகச் சொல்கிறார்கள் அதின் விஷயமென்ன?

இராமாநந்தர். — இவர் கோடிகளின் வஸ்திரத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அவர்களை நிர்வாணமாகத் தம் முன்பு வந்து அவ் வஸ்திரங்களை வாங்கிக் கொண்டு போகும்படி செய்ததாக பாகவதத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு தூலாசிரியர், “இது ஞான சீசைஷியின் ஒரு பிரதீகம். அம் முறையை உருவகப்படுத்திக் காட்டுகின்றது” என்று சொல்லுகிறார். இந்தக் காலத்தில் பகவானுக்கு மேல்கண்டபடி வயது ஐந்து. அந்த வயது விஷய சம்பந்தமான எண்ணங்கள் உதிக்க முடியாத காலம். பரமாத்மாவை அடைய முயலும் பலரும் உலகப் பற்றை விட வேண்டுமென்பது எல்லா மதஸ்தர்களுடைய கொள்கையும். கிருஸ்தவ ஞானி ஒருவர் “யேசுவைப் பற்றற்றார் பற்றுக்” என்று வெளியிட்டிருக்கிறார் “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு” உயிர் செற்றது மன்னுறில் அற்றரை பற்றே” என்றார் நம்மாழ்வார். வஸ்திர மென்பது உலகப் பற்றைக் குறிக்கின்றது. பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் சூழ்கி உலகத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறவனுக்கு இக் கதையின் தத்துவம் மனதிற்படாது. இது எந்தத் தத்துவத்தை உரைத்திருக்கிறதோ அதை அவன் இகழ்ந்தேபேசுவன். பரமாத்மாவின் ஞானரூபத்தை அறிந்து அனுபவிக்க முயலுகிறவன், இந்தக் கதையின் அழகையும் உண்மையையும் அறிவன். இவ்விடத்தில் கிருஸ்துவரின் விவிலிய நூலில் கண்டிருக்கும் அடியில் வரும் பாகம் கவனிக்கத் தக்கது. — “சாதாரண மனிதன் சிரேயஸ்கரமான ஞான விஷயங்களை ஏற்றுக்கொள்ளான். அவைகளுக்குச் செவி கொடான். அவைகள் அவனுக்குப் பிதற்றல் போலவே காணும். அவ்விதமே ஞானிகளையும் அறியான்.” ஒரு தூலாசிரியர், “ஞான வித்தை சாதாரண உலகத்திற்குக் குப்த வித்வையாகவே எப்போதும் நிகழும்” என்று கூறலானார்.

(இன்னும் வரும்)

கிருஷ்ண நந்தன்



# உ ஆத்திருடி வெண்பா.

—❁—  
(177-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

வெள்ளி கொடையை விலக்கித் துயருழந்தான்  
உள்ள விழிகெட்டுலகோர்முன்— வள்ளலெனும்  
மாவலிதான் மாயாத மாண்புகழ் உற் றுன்; அந்நூல்  
ஈவதுவி லக்கேல் இடெண்.

[(உரை) வெள்ளி-சக்கிரானுவன், கொடையை-மகாபலிச் சக்கர வர்த்தி காசிபருடைய குமாராகிய வாமன பிரமசாரிக்குக்) கொடுக்க. இசைந்த மூன்றடி மண்ணை, விலக்கி- (மேல்வினாயக் கூடியதை யுணர்ந்து) தடுத்தி, உள்ளவிழிகெட்டு-இருந்த கண்ணும் போய், உலகோர் முன்- உலகத்தில் உள்ள யாவர் முன்னிலையிலும், துயருழந்தான்-(ராணத்தால்) துன்பம் அடைந்தான், வள்ளலெனும்- கொடையாளிகளில் ஒருவனான, மாபலிநாள்- அம்மகாபலி சக்கிரவர்த்தியோ, மாயாத-(உலகுள்ளவரும்) கெடாத, மாண்புகழ்- (தன்நலம் கெடு மென்ற தேற்றம் உண்டாகிய விடத்தும் அஞ்சாது தானமளித்தான் என்கிற) மாட்சிமைப்பட்ட கீர்த்தியை, உற்றுன்- அடைந்து சிறந்தான், அந்நூல்- அதையாராய்ந்து பார்த்த தன்மையால், ஈவது-ஒருவர் கொடுப்பதை, விலக்கேல்-(எக்காரணம் பற்றியும் நீ) தடுக்காதே, இது - (ஒவ்வையார் அருளிய) இக் கீதி மொழியை என்- (என்றும்) கீனைப்பாயாக..

ஒருவர் தாம் கொடாவிடினும் பிறர் கொடுப்பதைத் தடுப்பது பெருவ் குற்றமாகும். சக்கிரன், 'தானம் பெற வந்தவர் மகாவிஷ்ணுவே' யென்றும், இக் கொடையினால் பலி சக்கரவர்த்தியின் வாழ்வெல்லாம் முடிவு பெறு மென்றும், நன்குணர்ந்தமையால், தனக் கியல்பாயுள்ள மக்திரிக் கடமை, ஆசாரியக் கடமை, ஆகிய இருவகை யுரிமை களிஞ்ஜம், பின்னர் வரும் கேட்டை யெண்ணி அவன் கொடுக்கும் கொடையைத் தடுத்தான். இதுவே பாபத்திற் கிடமாயின தென்றால், பொருமை பற்றித் தனக் கியல்பாயுள்ள உலோப குணம் கொண்டு எணையோர் தடுக்கத் துணிவது எத்துணைப் பெருக் தவறென்பது கூறாமலே விளங்கும்.

அன்றியும் 'நட்பும் தமையும் கொடையும் பிறவிக் குன்'மெனக் கூறியுள்ளமையால், பூர்வ புண்ணிய விசேஷத்தால் பிறப்பினாலேயே எய்தப் பெறும் உயர் குணங்களுள் ஒன்றாகிய இக் கொடையை மறுப்பவர் மனிதரு மாகார். இத்தீமை பிறரையும் கெடுத்து \* மறுப்போனாகிய தனக்கும் கேட்டை வினைக்கும், இவனால் தடுக்கப்பட்டப் பயனை யடையாததனும் இரப்போரின் கடுஞ்சாபத்திற்கும் அவன் ஆளாகின்றான்.

விதி தூலாரும் இது பற்றியே, 'தானாகவே கொடாதவனிலும் கொடுப்பவன் மனதைக் கலைத்துத் தடுப்பவனைப் பெருங் குற்ற முடையவ'னாகக் கொண்டனர்.

தன்னலம், முற்றும் அடுத்த கணத்திலேயே அழிந்து படும் என்பதோடு, தன் குலமனைத்தும் மூலமற்று நாச மடையு மென்பது தெரிந்தும், தன் பால் வந்த அந்தணக் சிறுவன் கபட வேஷ தாரியும், குல சத்துருவுமாகிய மகாவிஷ்ணுவே பென்றும், கங்கு மனதிற்கொண்டும் அவ்வள்ளல், இத்தனை கஷ்டங்களையும் பொருட் படுத்தாது, எவனாயினும் எக்காரணம் பற்றி யாயினும் 'இல்லை' யென்று எதை யிரந்தாலும், தன்னலம் கருதாது, உவப்புடன் அளித்த அழியாப் புகழுடம்பு பெறுவதே பெரிய இலாபமாகக் கருதினான். அம் மகாபலி தன் தீரக் கொடையினால் இன்றும் என்றும் அழியாப் புகழ் பெற்று உயர்ந்தான். அதனைத் தடுத்த குருவாகிய சுக்கிரன், வசை மொழி பெற்று வீழிய மிழந்து கல்வியாலும் குலத்தினாலும் சுக போக தாதாவாகிய பெருமையினாலும் உலகினரால் மதிப்பை யடைய முடியாமல் இழிதகை புற்றான்.

'மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்' என்ற நீதி பற்றிக் கூறிய சுக்கிரனுக்கு அத்தகைக் குறைபாடு வருதல் தகுமோ?'' வென்று சிவன் வினாவலாம். ஆம். அவ்வாறு உரைத்து உரைத்ததோடு நின்றல் தனக்கு உரியதே யன்றி, அரசனுடைய சத்துருவும் வியக்கத் தகுந்த தீராத செய்கையைக் கருத்துணர்ந்த பின், வலிந்தும் தடை செய்யத் துணிந்து, தான பாத் திரத்தின் துவாசத்தினைப் பொதித்து நின்றமை தவறும் என்க. அன்றியும் தன்னலத்தை யழிப்ப தாயினும், அதுவே, இழைப்போனுக்கு அழியாப் புகழை விளைவிப்ப தாயின், அறிவுடையோர் அதனைத் தடுத்திடார் என்பதும் ஈண்டு பெறப்படும்.

அசலாம்பிகை அம்மாள்.

சோழவந்தானார் அரசஞ் சண்முகனார் இயற்றிய

வள்ளுவர் நேரிசை.

(176 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இன்னுயிரே அன்ன இராமனைக் கோசிகன்பால் மன்னன் விடுத்ததென்னோ? வள்ளுவரே!— உன்னுங்கால் இவ்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும் கல்ஆற்றின் தின்ற துணை.

(க)

(அ-ம் முதலியன):-இன்னையர்-இனியையர், அன்ன-போன்ற, கோசிகன்-விசுவாமித்திரன், மன்னன்-தசரதன், உன்னுங்கால்-எண்ணுபிடந்து, இவ்வாழ்வான்-இல்லறத்தான், இயல்புடைய-(தூறவறத்)தன்மை புடைய, முவர்-பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன் சர்யாசி ஆகிய மூவர்கள், நல்லூறு-அவரது கல்முக்க வழிகளில்.

இராமனைக் கோசிகள் பால் மன்னன் விடுத்தது:- சுகேதனன் என்னும் யசுனது மகளும், ஆயிரம் யசனைப் பலமுடையானுமான நாடகை, அகஸ்தியர் சாபத்தால் அரக்கியானவள். கல்லோர்க்குப் பலவிதத்திலும் தீமை புரிந்து வந்த இவள், விசுவாமித்திர முனிவனது வேள்விக்கு இடையூறு செய்யவே, அம்முனிவன் தசரத சக்ரவர்த்தியிடம் சென்று, நாடகையால் தானடைந்த கஷ்ட நிஷ்டரேக்களைக்கூறி, அவளை வதைக்க ஸ்ரீ ராமனைத் தன்னுடன் அனுப்புமாறு வேண்டினான். அப்பொழுது தசரதன் புத்திரவாஞ்சையால் முதலில் மறுத்தும், வசிட்டரது ஆக்ஞையாலும் உறுதி மொழியாலும் மனம் தேறி ஸ்ரீராமனை அனுப்பினான்” என்ற இராமாயணக் கதையே இங்குக் குறித்ததாகும்.

கன்னிபங்கள் செய்தான் களத்தவிந்த வல்லாள  
மன்னற்கீ மக்கடன்முன் வள்ளுவரே!— என்னை?  
துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவார்க்கும் இறந்தார்க்கும்  
இவ்வாழ்வான் என்பான் துணை.

(உ)

(அ-ம் முதலியன):- கன்னிபங்கன்-உமாதேவியை இடப்பாகத்தில் வைத்தவன்: பரமசிவன். களத்து அவிந்த- புத்தகனத்தில் இறந்த; ஈமக்கடன்-பிரேத சடங்கு, துறந்தார்-கைவிடப் பட்டோர், துவ்வாதவர்-வறிகார். இறந்தார்-அநாதைப் பிரேதங்கள்.

வல்லாள மன்னனுக்குப் பரமன் ஈமக்கடன் செய்தது:- திருவண்ணாமலையை ஆண்ட வல்லாள மகாராஜனுக்கு இருமனைவியருளடி. ஆயினும் அவன் புத்திரப்பேறின்றி வருந்தினான். வேண்டியோர் வேண்டியாங்கு ஈயும் இவனிடம், சிவபெருமான் விடபுருஷ சர்யாசி வேடம் தரித்து வந்து, தாம் இன்புற ஒரு ஸ்திரீ தரவேண்டுமென யாசித்தனர். அரசன் அதற்கினங்கி அதி செளகந்திரியமுள்ள ஓர் வேசியை அவர்க்குத் தேடித் தரும்படி தனது ஆட்களுக்குக் கட்டளை யிட்டான். அவ்வாட்கள் பல விடம் சென்றும், 'வேசையர் யாவரும் ஆக்காங்கு ஒவ்வொரு தவசிக்கு ஒவ்வொருவராக நியமனமாய் இருந்த விஷயம்' அறிந்து, விசனித்துத் தாம் சென்ற விஷயம் வீணாயினமையை அரசனிடம் அறிவித்தனர். அரசன் வருந்தி, எவ்வனமேனும் பெரியோரைத் திருப்திப்படி

த்த நினைந்து தன் மனைவியருள் ஒருத்தியை அவர்பாற் போக்கினான். உள்ளே சென்றவன், விடபுருஷன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கவும், சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் அவன் திடீரென ஒரு இளங்குழந்தையாக மாறி அழவும் சண்டாள். உடனே அவளுக்குப் பால் சூர்த்தது. அதைக் கொடுத்து அவன் குழந்தையை மகிழ்வித்தான். சின்னாட்களுக் கெல்லாம் புத்தகளத்தில் வல்லாளன் இறக்க, சிவபெருமானே அவனுக்கு மைந்தனாய் ஈமக் கடன் முடித்து, அவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் முத்தியளித்தனர். இவ்வல்லாளன் திருவண்ணாமலை யரசன் என்பதும், சிவ கைங்கரியத்திற் சிறந்தவன் என்பதும், சமீபத்தில் திருவண்ணாமலையில் அகப்பட்ட பல பொருள்களில் அவன்பெயர் வெட்டப்பட்டிருந்ததைக் கொண்டே அறியலாகும்.

ஆதில் ஒருபங்கு அரசன் பெறுக என மாறிலார் சொற்ற தென்கொல்? வள்ளுவரே!—கூறுங்கால் தென் புலத்தார், தெய்வம், விருந்து ஒக்கல் தான்என்(று) ஆங்கு ஐம் புலத்து ஆ(று) ஒம்பல் தலை. (க)

(அ-ம் முதலியன):—மாறு இல்லார்—குற்றமற்ற பெரியோர், கோழி து-சொன்னது, தென்புலத்தார்—புகிற் தேவதைகள், விருந்து-புதிதாக வந்தோர்: அகிலிகள், ஒக்கல்-சுற்றத்தார், தான்-இல்லறத்தானாகிய தான், ஐம்புலந்து-ஐக்கிடத்தும் செய்யப்படுகிற, ஆறு-அறவழியை, ஒம்பல்-தவறாது செய்தல், தலை-சிறந்த அறம்.

பாண்டு வழி நிற்பப் பரந்தமுன் னேன்வழிகள் மாண்டொழிந்த தென்கொலோ? வள்ளுவரே!—யாண்டும் பழிஅஞ்சிப் பாத்து ஊண் உடைத்தரயின் வாழ்க்கை வழிஎஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல். (ச)

(அ-ம் முதலியன):—வழி-வம்சம், பாத்து-தொகை மிக்க, முன்னேன்-திருநராவடிசன், என்கொலோ?-ஏனோ? யாண்டும்-எப்பொழுதும், பழி-பாவத்துக்கு, பாத்து-முதற் செய்யுளிற் கூறிய 'இயல்புடைய'. ழுவர், இரண்டாவது செய்யுளிற் கூறிய ழுவர், மூன்றாவது செய்யுளிற் கூறிய முதல் நால்வர் ஆகிய பதினமூ லீடியமாகவும் பங்கிட்டு, ஊண்-உண்ணுதலை, உடைந்தாயின்-உடைய நானால், வழி-சந்தி, எஞ்சல்-குறைதல், எஞ்ஞான்றும்-எப்பொழுதும்; இல்-இல்லை.

பாலர்க்கே போதா உணவும் புகுத்துண்டார் மாளில் குடிசலரன்பால் வள்ளுவரே!—சீலமென்னோ?

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை  
பண்பும் பயனும் அது.

(6)

(அ-ம் முதலியன்):—மாலர்-குழந்தைகள், பதத்து-பங்கிட்டு, மால்  
இல்-மயக்கம் நீங்கிய, சீலம்-தருமம், அன்பு-மனையாளிடத்தன்பு, அறன்-  
பிறர்க்குச் செய்யும் அறம்; பண்பு-கடமை, பயன்-பிரயோசனம்.

வறுமைப்பணியால் வருத்திய குசேலன் தனது 27 மக்களையும் மனை  
வீயையும் காக்க வகையின்றித் தவித்த போதும், தனக்குச் சிடைத்த  
அற்ப வுணவைத் தமது மனைவிமக்களுக் கீந்து அதிநிகட்கும் இட்டுத்  
திரும்பிடயுள் வாழ்ந்த விஷயமே இங்குச் குறிக்கப்பட்டது.

(இன்னும் வரும்.)

ம. கோ.

## கற்பூரம்.

(172-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இது காறும் கற்பூரத்திற்கு உரிய பெயர்களின் காரண அர்த்தத்  
தையும், எங்கிருந்து அது இங்கு இறக்குமதி ஆகிற தென்பதையும், அது  
பயிர் செய்யப் படும் இடங்களையும், அது பயிராக்கப் படும் இரு விதத்  
தையும் ஒருவாறு உரைத்தோம். இனிச் கற்பூரம், கற்பூர விருகும், இவற்  
றின் உபயோகங்களைக் கூறுவோம்.

கற்பூர மாந்தின் உபயோகங்கள்:— (1) இம்மரத்தின் இலை, பூ,  
மூலம், பட்டை முதலியவற்றால் கற்பூரம் செய்யப்படுவதே அதன் முதற்  
பிரயோஜனம் ஆகும்.

(2) ஆதி காலத்தில் ஜப்பானியர் இம்மரத்தின் கட்டைகளைக்கொண்டு  
பெரிய மரக்கலங்கள் செய்து வந்தனர். எக்காரணத்தாலோ, இப்பொ  
ழுது அதனால் சிறு ஓடங்களும் தெப்பங்களும் அவர்களால் செய்யப்  
படுகின்றன.

(3) இதன் பலகைகள் கன்கு இழைக்கப்படின பளபளப்பும், நறு  
மணமும், மென்மையும் கொண்டெவரதலின் அவற்றால் வாத்யப் பேழை  
களும், சாஸரங்களும் சாதாரணப் பெட்டிகளும் செய்யப் படுகின்றன.

கற்பூரத்தின் உபயோகங்கள்:— (1) தேவாலயங்களிலும் மகான்  
கள் முன்பும் கம்மவர் புரியும் சோடசோபசாரங்களில் கற்பூர ஆலத்தி  
யும் ஒன்று.

(2) மதப் பெருக்காற் சண்டை யிட்டுத் தாம் வருந்தித் தேடிய  
பொருளை, நீதிஸ்தலத்திற்கும், வக்கீல்களுக்கும் பொய்ச் சான்று கூறும்  
பேழையேயார்க்கும் வாரி இறைக்கும் மதியிலிகள், வழக்கின் இடையிலோ  
முடிவிலோ சத்தியம் செய்ய நேரிடில் கற்பூரதீபம் ஏற்றி அவித்திலை  
வழக்கத்திற் கொண்டுள்ளார்.

(3) புசையா வெழ, பாணம், போலிப்பவனம், போலி தந்தம் முதலியன செய்ய இது உதவுகின்றன.

(4) வியபசாரிகள் தாம் கொண்ட கரு அழியக் கற்பூரத்தைத் தின்று காரிய சித்தி பெறுகின்றனராம்.

(5) ரப்பர் செய்ய இது உபயோகமாகிற தென்று கனம் வி. டி. காயர் கூறுகிறார்.

(6) பெப்பர் மிண்ட் என்னும் தின்பண்டத்தில் இச்சூடம் சேர்க்கப்படுகிறது.

(7) எண்ணெய்க் கொதலால் விளக்கு நன்கு எரியாது வெளிச்சம் குன்று மாயின கற்பூரத்துண்டை எண்ணெயில் போட வெளிச்சம் அதிகரிக்கும்.

கற்பூரம் உணர்ந்தும் நீதிகள்:—இளிக் கற்பூர சம்பந்தமாக உய்த்துணரத்தக்க சிற்சில அரிய நீதிகளை இங்கு உரைத்தல் யிகை ஆகா தென்று எண்ணுகிறோம்:

கற்பூரம் போலக் கடலுப்பு இருந்தாலும்  
கற்பூரம் ஆமோ கடல்உப்பு?—பொற்பூரும்  
புண்ணியரைப் போல இருந்தாலும் புல்லியர்கள்  
புண்ணியர் ஆ வாரோ புசல்

எனும் நீதி வெண்பாவால் “வடிவு ஒப்பு உவமையால் கீழோர் மேலோர் ஆகார்” என்பது விளங்கும்.

(2) “அக்கினி மலையிற் கற்பூர பாணம் பிரயோகித்தது போல்” என்னும் பழமொழியால், “வலி மிக்கோருடன் வலிமை குறைந்தோர் பொருதால் அபஜயமும் அழிவும் உறுவர்” என்பது தெரியவரும்.

(3) “கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூரவாசனை?” என்னும் முதுமொழி “சற்சனரையும் உயர் பொருளையும் தக்கோர் அறிவரே யன்றி மூடர் அறியார்” என்பதை உணர்த்தும்.

முடிவுரை:—சராசரி 300 ரூபாய்க்குக் குறையாப் பெரும்பலனைத் தனித்தனி அளிக்க வல்ல இப் பூலோக கற்பகத்தை நம் நாட்டில் அது பயிராகக் கூடிய மலைப்பிரதேசங்களில் வைத்துப் பயிர் செய்தால் நாம் எவ்வளவு பெரும்பயன் உறலாகும்? அந்தோ! காதகர்க்கும் இச்சகர்க்கும் கணிகையர்க்கும் அக்கசாலையர்க்கும் சோரருக்கும் பயன் தரப் பொருள் வைத்திருக்கும் பேதையர், அப் பொருளில் சிறிது சிறிதேனும் நம் மவர்க்குக் கொடுத்துதவி, ‘அவுரிப் பித்து’ உண்டாக்கிய வாறு, “கற்பூர! பித்து” உண்டாக்கும் காலம் என்றோ? கன்விற்துக் கலப்பணம் தேடுவதினும் கற்பூரம் விற்றுக் காற்பணம் தேடல் உத்தமம்” என்பதை நம் வணிகமக்கள் நன்கறிவது என்ரானோ! எல்லாம் வல்ல இறைவனது அருளால் அந் நாற்காலம் திண்ணமாக ஒருக்கால் வந்தே தீரும்.

ரெங்க-வி. நாதனார், சாத்தூர்.

## அலெக்ஸாண்டர் ஸெல்கீர்க்கின் தனிமை இரக்கம்.



சுடதாரணமாக, மனிதர்களுக்குச் சொற்பகாலம் மனிதர் முகத்தைக் காணாமையும், அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளைக் காதாற்கேளாமையும், முன்போய் வழக்கப்பட்டே இராத ஓரிடத்தில் தன்னந்தனியராக இருப்பதும், அவ்வளம் தனிததிருக்கையில் அவர்களது உள்ளத்தில் உதிக்கும் ஒப்பற்ற திகிலைச் சசிபபதும், எவ்வளவு வருத்தமான காரியம்! அப்படியிருக்க, சிறுபருவம் முதல், கப்பற் றொழிலிற் பயின்று, எப்பொழுதும் ஜன சங்கத்திற் சேர்ந்து, உண்டு, உடுத்து, சசித்து உல்லாசமாக வாழ்ந்த ஒருவன், அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து, நீரிஜனமான ஓரிடத்தில் வாசம் செய்யும்படி கேரிட்டால், அது அவனுக்கு எவ்வளவு சங்கடமாக இருக்கும்? இவ்வளம் வருத்திக் கஷ்டப்பட்டவன் 'அலெக்ஸாண்டர் ஸெல்கீர்கீ' என்பவன். இவன் இங்கிலாந்திற் பிறந்து வளர்ந்து மரக்கலம் ஓட்டும் தொழிலிற் பயின்றவன். அவன் செய்த யாத்திரைகள் ஒன்றில் 1707இல் தன் மாஜியியுடன் மாறுபட்டதனால், அவன் திரீர்ஜனமான ஜுவான் பர்னாண்டஸ் (Juan Fernandez) என்ற தீவில் தங்கி நாலு வருஷமும் நாலு மாசமும் கழிக்க நேர்ந்தது. வெல்கீர்க தான் ஏறிச் சென்ற கப்பல் உடைந்த காரணத்தாலேயே, அவன் அந் திரீர்ஜனமான தீவில் தங்க நேர்ந்த தென்றும், அவனுடன் சென்றவர்களில் உயிர் தப்பிப் பிழைத்தவன் அவன் ஒருவனே என்றும் உரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். காரணம் எதுவாயினும், அவன் தன்னத் தனியனாய்க் காலம் கழித்து வந்தது உண்மை. 1711இல் தற் செயலாக அத் தீவிற்ரு வந்த ஓர் கப்பலேறி, அவன் இங்கிலாந்து வந்து சேர்ந்து தானுற்ற கஷ்ட கிஷ்டரேங்குகையும், அவற்றை யெல்லாம் தான் மேற் கொண்டு மன அமைதியும் பரம சாந்தமும் உற்றுப் பகவத் பக்தியுடன் காலம் கழித்த விதத்தையும் கூறினன். இவையாவையும கேட்டு வியத்த டானியல் டிபோ (Daniel Defoe) என்ற நூலாசிரியர், 'ராபின்ஸன் குரூஸோ' என்ற ஓர் நூல் இயற்றினர். 'ராபின்ஸன் குரூஸோ' என்பது 'அலெக்ஸாண்டர் ஸெல்கீர்கீ'யின் மறுபெயரே. இவ்விஷயம் உணர்ந்த வில்லியம் கேளப்பீ என்பவர், புலவராதலின், தமது வித்வத் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி 'அலெக்ஸாண்டர் ஸெல்கீர்கீ' தனிமையில் இரக்கிக் கூறிய பாவனை யாக ஆங்கிலத்தில் 14 செய்யுட்கள் கூறியிருக்கிறார். "Alexander Selkirk's Soliloquy" என்பதன் கீழ் எழுதப்பட்டுள்ள அப்பதி லுக்கு செய்யுட்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புச் செய்யுட்கள் வருமாறு:—

இறையானே யான்காணும் யாவினுக்கும் என துரிமை முறையிலெதன் நெதிரவழக்குமொழிந்திடுவார் இங்கிலை. இத் தறையதன்மத் தியில இருந்து தண்கடலைச் சூழஉள பறவைகட்கும் விலங்குகட்கும் பதியேயான் ஆனேனே! (க)

இறை-அரசன், பதி-தலைவன்.

தனிமையே! நின்முகத்தே தவமுனிவேவர் தாங்கண்ட இனிமையுறு வசியம்செய் எழில்தானும் எங்கேயோ? நனிஇடரே தற்குமு நாட்டிடை வாழ்ந்திடல் நன்றே, கனகொடுமை வினைத்திடும்இக் காண் ஆட்சி செய்வதினும். (உ)

எழில்-அழகு, நனிஇடர்- பெருந்துன்பம், தந்திழ- தன்னைச் சுற்றிலும் இருக்க.

மனிதர்உற வனத்திடையே வதினின்றேன்; பான்தன்னந் தனிபன்ன எனதாயுள் தனைக்கழிக்க நோர்ந்ததுவே. இனியஇசை நிகர்மொழிகேட்டிடும்பேறெற் கினிஇலையே! எனதுமையே யான்கேட்டும் இதயம்திடுக் கிடுகிறதே! (ங)

மனிதர் உற-மனிதரில்லாத, வதி-வசி, இசை-சங்கீதம்: நிகர்-போன்ற; பேறு-பாக்கியம், எந்த-எனக்கு.

வெளிகளிலே அலைந்துதிரி விலங்கினங்கள் அலட்சியமாய் உளம்நடுங்கா தென்னுடைய உருவினைப்பார்க் கின்றன. எள் ளளவெனினும் மானிடரை அறியாமை யால், அவற்றின் எளியபடி வானகுணம் எனக்குவெறுப் பளிக்கிறதே. (ச)

விலங்கினம்-யிருக்க கூட்டம்.

இறையவந்தன் இன்அருளால் இம்மைமில்மா னிடர்க்களித்த குறைவறு நட்பே! அன்பே! கூட்டுறவே! உங்களிடம் இறையளவில் வந்தின்பம் எய்திடயான் மாட்டேனோ? புறவனைய பறவைகளைப் போன்றுசிற குறுவேனேல். (ஈ)

இறையவன்-கடவுள், இன்அருள்-இனியசருணை, இறைஅளவு-நொடிப் பொழுது, புறவுஅனைய-புறக்களைப் போன்றுள்ள

இத்தகைய இன்பம்பான் எய்துவனேல் என் துயரைச் சத்தியநல் வழியாலும், சமயநெறி கொடும் தணித்தே உத்தமநன் முதியோர்கள் உபதேசத் தால் தெளிந்து நத்தும்இளை யோர்மகிழ்வால் நான்மகிழ்ச்சி எய்தேனோ? (ஊ)



இந்தகைய- இப்பேர்ப்பட்ட, எய்துவனெல்-அடைவேனே ஆகில்,  
கோமே-கொண்டெம், \*நந்தும்-விரும்பத்தக்க.

‘சமயம்’ எனும் தெய்வமொழி தனில் அறைய ஒண்ணதே  
அமைவுறுமா புதைபொருள் எவ் வளவுளது வெள்ளியினும்  
நிமிர்ஒளிபொன் னினும் இந்த நிலம்தரும் எவ் வகைப்பொருள்கள்  
தயினும் அது மிக அரிய தகைமையுள் தொன்றன்றோ? (எ)

சமயம்-மதம், அறையஒண்ணதே-சொல்லமுடியாதபடி, அமைவுறு-  
அமைந்த, மர்-மிகுதியான, நிமிர்-சிறந்த, ஒளி-பிரகாசமுள்ள, பொருள்  
தயினும்-பொருள்களினும், தகைமை-தன்மை.

ஆயினும் இங் குளமலைததாக் காயினும் குன் றாயினும் என்  
றாயினும் கோ வில்மணிகள் அடிக்கும் ஒளி கேட்டறியா.  
மாயுமவர்க் கா ஒலிக்கும் மணி ஒலிகேட் டேவருந்தா;  
தூயநிரு நாளினது தோற்றம்கண் டேமகிழா. (அ)

மாயுமவர்-இறந்தோர், (அவர்க்காக ஒலிக்கும் யணி-சாமணி.)

வக்கம் உற இவ்விடத்தே எனே ஆடு கருவியெனப்  
பேர்க்கிய காற்றினமே! இப் பொலிவறுபாழ்ந் கரைக்கினியான்  
பார்க்கவொணு எனதுரைப் பற்றியதாய், என்மனத்தை  
ஊக்கிநிற்பு சுபசெய்தி ஒன்றேனும் உரையீரோ? (க)

ஊக்கமுற - நான் ஏங்கித்தவிக்க, ஆகேருவி - வினையாட்டுக்கருவி,  
பொலிவறு-வளப்பயில்லாத, ஊக்கிடு-உதவாகப் படுத்தத்தக்க

என்னே அடிக் கடிநண்பர் எண்ணுவதுண் டோ? எனக்குத்  
‘துண்ணுக இன் னலம்’ என அத் தோழர் விரும் பியதுண்டோ?  
இன்னவரில் எவரையும் கண் டிடும்பெறற் கிலையெனினும்  
உன்னொரு நண்பன் எனக் குளன்னினும் உரையீரோ? (ஊ)

இன்னலம் துள்ளுக-கேடும் உண்டாகுக, பெறு-பாக்கியம், எந்த-  
எனக்கு, உன்ன-(என்னைப்பற்றி) என்ன.

என்னேயோ மனவேகத் தியல்! இதன்வே கத்தினுக்கு  
முன்னேதான் நின்றிடுமோ மோதுபுயற் காற்றினது  
மனவேக முய்? கணைகள் மாணும்எழிற் றுகிரொளியின்  
தன்வேக மும்பின்னே தங்கியிகத் தளர்த்திடுமே. (ஊ)

மன்வேகம்-மிருத்தவேகம், கணைகள்-ஆம்புகள், மாணும்-போன்ற, க்திரீ-கிரணவ்களைபுடைய சூரியன்.

எனதுரிமைப் பிறப்பிடத்தை எண்ணுகையில் கணப்பொழுதில் அணையுடந் திருப்பதுபோல் அறிவின்றேறன் றிடும். அதற்குள் எனதுநிலை யினதுநிலை வெழுந்தந்தோ! அதிவிசுவில் மனநிலையை மறுபடியும் மாத்துயரில் ஆழ்த்திடுமே! (102)

அணைய-அந்த, மாத்துயர்-மிருத்த துயர்

ஆயினும்முன் னீர்ப்பறவை அடைந்தனதம் சூடம்பையினுள், மேயினதம் குகைநோக்கி விலங்கினமும்; இவ்விடத்தி லேயும்அயர் வறநீங்கி இளைப்பாறும் பொழுதுளதால் பேராயமர்வேன் யானுமென்றன் புன்குடிவின் உட்புகுந்தே ( )

முன்னீர்-சடல், துடம்பை-கூடு, மேயின-போய்ச்சேர்த்தன, இவ்வி டத்திலேயும்-இவ்வுடம், அயர்வற-களைப்புழுதும், அமர்வேன்-இருப்பே குகை. புன்குடல்-அற்பககுடிசை.

செவ்வியநல் இறைவன் அருள் செறிந்திலங்கும் எவ்விடத்தும்; அவ்வருளை நினைந்துழிஎவ் வளவுக்கம் பிறக்கும்! அது துவ்வுபல துன்பினையும் தேரற்றுவிக்கும இன்பமென. எவ்வகைய நிலையினர்க்கும் இயைவிக்கும மன்றிறைவே. (103)

செவ்விய-பரிசுத்தனை, இறைவன்-சடவுள், செறிந்து இலங்கும்-நிறைந்து விளங்கும், நினைந்துழி-நினைக்குவ்காலை, துவ்வு-அனுபவிக்கும், இயைவிக்கும்-பொருத்தச செய்யும்.

ம. கோபாலசுருஷ்ணையர்.

## கமலாவதி.



அங்கம்-11.

காட்சி-3.

(170-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இடம்.— மாளவநாட்டு அரண்மனையிலோர் பெரிய கூடம், காலம்.— பிற்பகல், குணமாலிகை.

[மனோ வியாகூலத்துடன் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்துதனக்குள்]

உலகத்தில் இப்படியும் முடஜனங்கள் உண்டா? என்ன ஆச்சரியம்! “குணத்தினும் பணமே பெரிதென” க் கருதும் மானிடரை மிருகத்திற்கும் தாழ்மையாகச் சொல்லலாம். ஹா! கைக்கெட்டியது வாய்க் கெட்டாமற் போய் விடும் போலிருக்கின்றதே! என் தமையராகிய ப்ரீதாருக்கும், என் பிராணநாதருக்கும் — ஆ! நான் அவரைப் “பிராணநாதர்” என்று இனிமேல் அழைக்கக் கூடாதாம்! ஆ! ஆ! இதென்ன கட்டளை? — “ஜயகேசரி” என்னும் பெயர் தமக்கே தரும். “என் தமையனும், தந்தையும் என் ‘காதல்’ ராகிய தமக்கே என்னை மணம் செய்து கொடுப்பதாக நிச்சயம் செய்தார்” கவென்று நான் பேர்எனத்தும் கொண்டேனே! இங்ஙனம் நான் செய்ய மன மொப்பிய என தன்னையின் மனம், இப்பொழுது இப்படித் திடீரென்று மாறுவதற்குக் காரணமென்ன? ஹா! கடவுளே! இச்சமயம் உன்னையே நம்பி யிருக்கின்றேன். (சற்றுத் தாமதித்து) ‘கொஞ்ச காலமாக, எனக்குக் கொரேசேனன் பேரில் சந்தேக முண்டு. என் அன்னையின் மனதை, அவனே கலைத் திருக்கக் கூடும். இல்லாவிட்டால் நான் ஜயகேசரியை மணக்க முன்பு சம்மதித்த என தன்னை, இப்பொழுது சம்மதியாததேதன்? எனதன்னையைக் காணக் கொரேசேனன் அடிக் கடி வந்து போய்க்கொண்டிருப்பதே, ‘இதற் கெல்லாம் இவன்தான் காரணம்’ என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

[ஜயகேசரி பிரவேசிக்கிறான்.]

ஜய. குணமாஸிகா! என் இங்கு தனிமையாக கீற்றிருக்கின்றனை? தவிரவும் உன் முகம் ஒருவிதமாக வாட்டமடைந்திருக்கின்றதே. சிஷ்யமென்ன?

குண. பிராண-ஹ-ஓன றுயில்லை

[கண்ணில் பெருரும் கண்ணீர்சரத்துடைத்துக் கொள்கிறான்.]

ஜய. கன்மணி! உந்துயரத்திற்குக் காரணமென்ன? என்னிடம் தெரிவிக்கக் கூடாதா? தவிரவும் நீஎன்னைப் “பிராணநாதர்” வென்று தினந்தேர றும் அழைப்பாயே! இன்று மாத்திரம்

‘பிராண’—என்று அத்துடன் நிறுத்திவிட்டனையே! யாது உன் மனக்கவலை?

குண. தங்களைப் “பிராணநாதா” வென்று அழைக்க நான் ஏதேனும் பாக்கியம் செய்திருந்தா வல்லவோ—

ஜய. (ஆவலுடன்) என்ன? என்ன?

குண. தங்களை நான் கணவராக அடையக் கடவுளுக்குச் சம்மதம் இல்லாவிட்டாலும், என் பேரில் தங்களுக்காவது அன்பு குறையாமலிருக்க கின்றதே! அம்மட்டாகிலும், நான் பாக்கியம் பெற்றேனே!

ஜய. என்ன, நீ இன்றையதினம் ஒரு விதமாக வரத்தையாடுகின்றாய்! விஷயமென்ன?

குண. தங்களை நான் மணந்துகொள்ளக் கூடாதென்று, எனதன்னை எனக்குக் கட்டளையிட் டிருக்கின்றான். இதற்குக் கொடோசேனன்தான் காரணமென்று நான் கருதுகின்றேன். என் தந்தையின் மனதையும் கலைத்து விடுவானே வென்று நான் அஞ்சுகின்றேன்.

ஜய. (அலக்ஷ்யமாக) இவ்வளவுதானு இதைப்பற்றி உனக்கேள் கவலை?— அந்தக் கொடோசேனை நான் ஆதிமுதல் நன்றாய் அறிவேன். அவன் மஹா சீய ஸ்வபாவ முடையவன். தவிரவும் அவன் கொஞ்சகாலமாக, ஸ்ரீதரர்விஷயமாகவும் என் விஷயமாகவும் நடந்து வரும் விதம் ஒரு மாதிரியாகத் தானிருக்கிறது. அவனுக்கு விநாசகாலம் போலும்! நான் பார்த்திக் கொள்கின்றேன் அவனை. ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். அவன் ஸ்ரீதரரைக் கலைத்து விடுவானென்று நீ கனவிலும் கருத வேண்டாம்.

குண. அவனை என்ன செய்தாலும் எனக்குச் சம்மதமே. அவ்வளவு வயிற் றெரிச்சல் எனக்கு. அவனை என்ன செய்கிறதாக எண்ணாம்?

ஜய. அவனை என்ன செய்கின்றேன் பார்! இப்பொழுதா சொல்வேன்? அந்த மஹாத்துரோகியின் வேலைக்கார வீரன் அநேக

வருகின்றான். இன்னும் சொல்வதற்கு எவ்வளவோ இருக்கின்றது. பிறகு பேசிக் கொள்வோம்.—

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகின்றது.

(இன்னும் வரும்)

K. வேங்கடராமையர்.

சாணக்கிய சாகஸம் என்னும்  
சந்திரகுப்த சரித்திரம்.

(178-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கீமலாபீடனது கடிதம் பெற்ற சாணக்கியன், யுத்தம் நடக்கையில் காசிராஜன் முதலியோரது சேனைகள் நவநத்தர்களது சேனையோடு சேராமலிருக்கத் தான் செய்த யுக்தி பலித்தமைக்கு மகிழ்ந்தான் நிற்க.

ராஷ்டிரஸனது செய்தியை இனிச் சிறிது கவனிப்போம்: அவனால் அனுப்பப்பட்டுப் பத்திரிகையுடன் சென்ற சாரன், பர்வதேச சேனையில் அகப்பட்டு மூக்கறுபட்டதையும், வியாபாரிகள் வேடம் புனைந்திருந்த எண்மரும் சிறைப்படுத்தப் பட்டுத் தத்தம் ஊர்க்கு அனுப்பப்பட்டதையும் கண்டு, ராஷ்டிரஸனது மற்ற தூதர்கள் தம்மிடத்திருந்த கடிதங்களைத் கிழித்து வாயிலடைத்துக் கொண்டு அவற்றை மென்று விழுங்கி விட்டு, ராஷ்டிரஸனண்டை ஓடிவந்தனர். வந்ததும், பரபரப்புடன் நிகழ்ந்தன யாவையும் அவனுக்குக் கூறிச் சத்துரு வைந்யம் சமீபித்து விட்ட தென்றும் இரண்டு தினங்களில் டிங்கிராதன் வைந்யத்துடன் அது கைகலகரும் போல் இருக்கிறதென்றும் அறிவித்தனர்.

இதைக் கேட்டதும் ராஷ்டிரஸன் “சத்துருக்களிடம் யான் செய்த பேதோபாயங்கள் இது காறும் இத்தடவை போல் பங்கம் அடைய வில்லையே! பிடிபட்ட சாரன் கையிலிருந்த இரு கடிதங்களின் பிரகாரம், இரண்டு வியாபாரிகள் மட்டு மன்றோ வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டும். எட்டிப் பேர்களும் பிடிபட்டதேன்? ஏதோ ருது நடந்தே இருக்கிறது. ராயஸக்காரர்கள் ஸ்வாயித் துரோகிகள் அல்லர். இக்கடிதம் எழுதும் சமயம் ஷபண்கன் ஒருவனே வேற்றான். அவனாலே தான் இரகஸ்யம் வெளியாயிருக்க வேண்டும். ஆயினும் கண்ணூரப் பாராமல் ஒருவன் மேல்

கள்ளம் நினைக்கலாகாது. ஆயினும் அவனைச் சோதித்து அறிய வேண்டியது அவசியமே” என்று எண்ணித் தனக்கு மிக்க நம்பிக்கையுள்ள ஒரு பிராமணனை வரவழைத்து, “ஊபணகனுடைய நடவடிக்கைகளை மறைவிலும் நேரிலும் இருந்து கண்டறிந்து வருக” என்று அனுப்பினான்.

அந்தணன் சென்றதும், ராஜஸன், தூதர்களை நோக்கிச் சத்திரகுப்தேனையைப் பற்றிய பிறசமர்சாரவகையையும் விசாரித்துக் கிராதபதி சேனையும், ஹ்ருண், சீன, சக, சிந்து, மலய, சேனைகளும் இவற்றின் பின்னர் பர்வதேச சைனியமும் வரும் விஷயம் அறிவித்தான். உடனே ராஜஸன் திடீர்க்கிடீடு நகரத்தைக் கரப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யும் பொருட்டு அதி வேகமாக நந்தர்க்களிடம் வந்து கொண்டிருந்தான்.

ஸர்வார்த்த வந்தி ராஜன் இங்ஙனம் சென்று கொண்டிருந்த ராஜஸனை வழியிற் கண்டு, அவனுடன் தனது புத்திரர்கள் இருக்குமிடம் வந்தான். வந்ததும் அவன் நவநந்தர்களை நோக்கி, “பர்வதேசன் பல மன்னர்களுடனும் பெரும் படைகளுடனும் திடீரென்று சமீபித்து விட்டதால், இப்பொழுது போர் தொடங்குவது கூடாது. அவன் கை பலத்திருக்கும் இச்சமயம் அவனுடன் சமாதானமாகப் போய் விடுங்கள். சொற்ப காலத்திற்குள் பர்வதேசனுக்கும் அவனுக்கு அதுசரணையாக இருக்கும் அரசர்களுக்கும் பேதோபரயத்தாற் கலகம் உண்டாக்கிப் பர்வதேசனைப் பிரித்து வெல்லலே சரி.” என்று எவ்வளவோ கூறினன். ஆயினும், ராஜஸனும் நந்தர்களும் அரசனது கல்யோசனைக் கிணங்கமனம் இல்லை. அவர்கள் சமயோசிதமாகவும் சாதாரியமாகவும் பேசிக் கிழ அரசனைத் திருப்தி செய்து அனுப்பி விட்டு, யுத்தம் தொடங்க ஒர் கண்ணாள் குறிக்குமாறு சோதிடர்க்குக் கட்டினாயிட்டனர். இது சிற்ச.

ஊபணகனைச் சோதித்து அறியும்படி ராஜஸனால் அனுப்பப்பட்ட பிராமணன் செய்த காரியத்தைக் கூறுவோம்: ஊர வெளியில் உள்ள ஒர் சாவடி மேடையில் ஸ்தம்பம் போல் அசையாத ஊபணகன் உட்கார்ந்திருப்பதைத் தூதர் திவிருந்தே கண்ட அந்தணன், “இவன் எங்கு செல் கிறான்? என்ன செய்கிறான்? யார் யார் இவனிடம் வந்து பேசுகிறார்கள்?” என்று ஓரிடத்தில் ஓளித்திருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஊபணகன் எப்படியோ இவனைச் சந்தேசித்து, இரண்டொரு நாள் அன்ன ஆகாரமின்றி மரக்கட்டை போல் அசையாத உட்கார்ந்திருந்தான். அந்தணன் இவனது விரகத்திக்கு வியந்து, “இவன் சாதாரண யோதி அல்லன். மகானே. ஆயினும் இவனை நன்கு சோதித்து அறியவேண்டும்?” என்று பெளத்த மதக் காரன் போல் சென்று, ஊபணகனை வணங்கி, “குருவே! ஸம்ஸார அக்கினியால் தவிக்கும் என்னை முத்தனாக்குமாறு

வேண்டுகிறேன். அடியேனிடம் மௌனத்தை விட்டுப் பரதத்துவத்தை உபதேசித்துக் கிருதராத் தூக்கி லொழிய யான் நற்கதியடையேன்” என நமஸ்கரித்தது அவனுடைய இரு கால்களையும் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

நமஸ்கரித்தவனை ஈழபணகன் உற்றுநோக்கி, “பெளத்தர்கள் வலாட குணியர்கள், இவனது நெற்றியிலோ திலகமிடும் அடையாளம் உளது. ஆதலால் இவன் பெளத்தனும் அல்லன்; உபதேசம் பெற வந்தவனு மல்லன். நம்மைச் சோதிக்க ராஜ்ஜஸனால் அனுப்பப்பட்டவனே” என்று நிச்சயித்து, மௌனத்தை விட்டு அவனைப் பார்த்து “ஐயா, நீ குருபத் தன் போலவே காணப்படுகிறாய். நீ தீகம்பா சர்யாஸதகிற்கு உரியன். ஆதிஸம்ஸ்காரத்தில் எச் சம்பிரதாயத்தை அதுசரித்து உனக்கு உபதேசம் செய்யப்பட்டுள்ளது?” என்றான்.

அந்தணன் பிரயிததுத் தப்புந்தவறுமாச உளறவே, ஈழபணகனது ஸம்சயம் உறுதிப்பட்டது. அவன் சொல்லியதை ஒப்புக் கொண்டவன் போல ஈழபணகன் கடித்து, அவனை மயிற் பீலியால தடவி அபிமந்தரித்தது போற் செய்து, அவன் தலையை மொட்டையடித்து அவன் அரையிற் கட்டியிருந்த துணி மணிகளை வழிப் போக்கார்க்குக் கொடுப்பித்தான். பிறகு ஓர் மயிற் பீலியை அவனிடம் கொடுத்து, அன்ன பானத்திற்கு ஓர் கப்பரையும் அளித்து, அதிகவீடமான சிலவிதிகளை அநுசரித்து வருமாறு கட்டளையிட்டு, மறுபடியும் மௌனமடைநதான. அந்தணன் தனக்குற்ற தூத்திசைக்கு விசரித்து, “இசமயம் இவலிதம செய்யாமல் திராது” என்று ஈழபணகனை 12 நமஸ்காரம் செய்து, அவனிருந்த மேடையை 108 பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, வாடி வதங்கி நாலநண்டு கைகால் ஓய்ந்து, கப்பரையையும் மயிற் பீலியையும் எடுத்துக்கொண்டு குருவை நமஸ்கரித்துப் பிச்சை யெடுக்க உத்தரவு கேட்டான். அவரும் அளிக் கவே, அவன், கிர்வாணியாதலின் ஊருக்குள் ஷடபெட்டிப் பக்கத்திருந்த ஒரு காட்டிற்குள் ஓடி, அவரு இருட்டும் வரை ஒளிசெறிருந்தான். இருட்டிய தும் மரவுரியைக் கௌபீணமாகத் தரித்து, கப்பரையையும் மயிற் பீலியை யும் விட்டெறிந்து தன் வீடு வந்து சேர்ந்தான். பிறகு இடுப்பில் வஸ்திரம் புனைத்து, சவுக்கத்தால் மொட்டைத் தலையை மூடிக்கொண்டே போய், நடந்ததை ராஜ்ஜஸனிடம் சொல்ல வெட்டி, அவனை நோக்கி, “ஸ்வாமி! உத்தரவுப் பிரகாரம் எதிரிலும் மறைவிடும் இருந்து ஈழபணகனைச் சோதித்தேன். சர்வ சங்கப் பரித்தாகம் செய்த மகாயோகி அவனே யின்றி வேறில்லை. அவனைப்பற்றித் தோஷம் மனத்தால் கினைத்தாலும் பாவம் சம்பவிக்கும்” என்றான்.

அந்தணன் மொழி கேட்டாராஜ்ஜஸன், ஈழபணகனிடத்துக் கொண்ட னுயம் நீங்கி, “பர்வதேசன் தனக்குக் கிடைத்த இருகடிதங்களைக் கொண்டு, மற்ற ஆறு வியாபாரிகளும், இக்கடிதத்திற் கண்ட இரு வியாபாரிகளைப் போல் இருக்கக் கூடும் என்று, ஊகித்துப் பிடித்தே துரதநியிருக்கக் கூடும்” என நிச்சயித்து எப்போதும் போல ஈழபணகனிடம் நம்பிக்கை வைத்துத் தன் காரியங்களைப் பார்த்து வந்தான்.

(இன்னும் வரும்.)

வீ. பாலம்மாள்.

## விடுகதை வினா.



1. இரவெல்லாம் தயிலாதே இரைகன் தேடிம்.  
 என்ருளும் பகலொளியால் வெறுப்பெய் தாது  
 பரவைநிறப் பரமன்பெய ரோடதற்குப்  
 பருவதத்தின் பெயர், யானைப் பெயரு முண்டு.  
 கரடம் உவா பல்லுகம் போலமிக்க  
 கரிய நிறம் உடையததைக் காணில் இஸ்லாம்  
 மரபினர்கள் வெறுப்பர், அடிசு கடி 'உரி' என்னும்  
 மாலும் ஒரு காலம் அதன் வடிவுற்றானே. (க)

பரவை - கடல், கரடம் - காக்கை, உவா - யானை, பல்லுகம் - கரடி,  
 மால் - மகாவிஷ்ணு.

கனவில் அதன் உருவத்தைக் காணில் அந்தோ!  
 கட்செலிபூ பாலர்களால் பயமிக் குண்டு.

அனலூர் தி தனைப்போலப் பின்னை குட்டி  
 அதிகம் பெற் றன்புடனே அவற்றைக் காக்கும்;  
 தினமும் அது நம்பதியைத் தாய தாக்கும்;  
 தேசதுரைத் தனத்தார்தம் தோட்டியன்று.

வனமதில்மற் றதுசெய்யும் தீமை யாவும்  
 வண்டமிழிர்! வருத்துரைக்க வல்லேன் யானோ? (உ)

கட்டுசேவி - கண்ணையே செவியாக வுடையது: பாம்பு, பூபாலரி - அரசர்,  
 அன்னாந்தி - பிரமன், பதி - இடம், ஊர்,

செக்கர்நிறத் தாளம் அதன் கோட்டில் உண்டு;  
 செகதமிழும் அதன மருப்பிற் பவின்ற துண்டு;  
 மக்கள் உய மாமதுரைத் தலத்தில் வத்த  
 மாவைவீசெந் தமிழ்சீ கீக அன்னை யீன்ற  
 தக்க விவேகோதயமே! தின்னைத் தாங்கும்  
 தகமைமிகு தமிழ்ப் பிரியர் தமியேன் சொற்ற

இக்கதையிற் குறித்த உயிர் ஈதேஎன்ன  
 இசைத்திடுக ஆசிரியப் பாலிவேயே. (ங)

செக்கர் - சிவந்த; தாளம் - மூத்து, கோடு - கொம்பு; மருப்பு - தந்தம், பல்.  
 P. R. விசுவநாதன், சாத்தூர்.

2. வாயுவமை யின்கெள்வன்; பல்லுவமை யின்வணத்தான்;  
 ஆயுவன் எந்தை அணிமுடியான்; - வேயைஇகல்  
 தோளுடையார் வேந்தன் துணைக்குடையான்: எண்ணிரண்டு  
 தாளுடையுற் பாலிலிதைச சாற்று.  
 புகழ்விழையான்.



## விநோதக் கூற்று.

பட்டஸ்து அண்ணுத்தை.— ஓய் பாப்பான்! நாங்க ரண்டு கையா. ஓம் கும்புட்டா நீ மரியாதி யில்லாமே எடது கையைத் தூக்குரியே?

பிராமணன்.— ப்ராமணுண்டய வலது ஹஸ் தத் து லே. அக்கி இருக்கு. ஆகையால் ஸூத்ராணை எடது கையால்தான் ஆலோவதிக்கணும். வலது கையால் ஆசீர்வாதம் பண்ணினு நீங்க எரிஞ்சு போபுடுவேன்.

ப. அ.— [சிரித்து] என்ன பாப்பான்! யாரிட்ட இறந்தக் கதை? (கூட இருந்தோரை ரோக்கி) இறந்தக் கேளுங்கய்யா பாப்பாங்க கையிலே கெருப்பு இருக்காம்!

பிரா.— (வெகுண்டு) என்ன ஸத்தேகம்? ஒன்னெப் போலிருந்த ஸத்தேகப் பெர்வழிக்கி மஹான் அப்பய தீஷதாவான் நேருக்கு நேராக் கும் காட்டியிருக்கிறார். கெருப்பு இருக்குக்காதினிலே பொய்யே இல்லை. நோக்குத் தெரியாதுன்னு பரிசாஸமா பண்ணது. ஏதோ தேடு காலத் துக்குததான் ஒங்களுக்கு இப்படி புத்தி போறது.

ப. அ.— ஸரி, ஸரி. நிறுத்தும். தம்பி சோணுசலம்! அந்த மாடத் துலே, நான் காலமே குடிச்ச எச்சச சுருட்டு வச்சிருக்கேன் கொண்டா. பாப்பான் கைலே வச்சப் பத்துதரின்னு பாத்தாடுவோம்.

2. மழை பெய்து கொண்டிருந்த ஒரு நாள் ஒரு சாப்பாட்டு விடுதி யில், அடுப்பில் ஓர் சட்டியில் வதவிக் கொண்டிருந்த கத்திரிக்காய்க்கு இடையில் ஒரு தவளை குதித்து இறந்து கத்தரிக்காயோடு கத்தரிக்கா யாய் வதவிக் கலந்து விட்டது. இதை எவரும் கவனிக்கவில்லை. பிர யானிகள் யாவரும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது வந்து உட்கார்ந்த ஒரு கோழட்டி திடீரென்று கலத்தினின்றும் எழுந்த பரி மாறிக் கொண்டிருந்தோனைப் பார்த்து, “எயி வேய் அய்யா இப்படித் தான் சேசேதோ” என்றான். உடனே, பரிசாரகன் “என்ன காணும்? என்ன சேசி யிருக்கு சொல்லுமே” என்றான்.

கோழட்டி.— “என் வேய் நீவு தவள்ககாய் கூற பண்ணி பெட் ணுவ” என்று தோபித்து இரைந்து வதவிக் பெரிந்த தவளையை அவ ணுக்குக் காட்டினான். உடனே எல்லோரும் “ஊலோ! ஊலே” என ஒக் காளமிட்டு எழுந்திருக்க ஆசம்பித்தனர். அப்பொழுது சதானுகிய அப் பரிசாரகன், கோழட்டியை நோக்கிச் சிரித்து “செட்டியாரே? உமக்குக் கண்ணின் இருக்கா? இதர தவளை? கத்தரிக்காய்ப் பாவாடைக்கும் தவளை கரும் விததியாசம தெரியாத நீரா வியாபாரம் செய்து பிழைக்கபோறீர்” என்று சொல்லிக் கொண்டே தான் சொல்லியதை யாவரும் நம்புமாறு (எவரும் கிட்ட வந்து பார்ப்பதற்கு முந்தி) அத் தவளையை லாயிற் பேரட்டிக் கொண்டு உள்ளே சென்று ஓர் இடத்தில் அதைத் தூப்பிவிட் டான். யாவரும் ஐயம் நீக்கி இருந்து உண்டனர்.

சூயக் கண்ணனாரா.

ஸ்ரீ ராஜராஜேச்வர ஸேதுபதியவர்கள் சென்னைச் சட்ட நிருபண  
மஹா சபையில் அமர்ந்தமை அறிந்து மகிழ்ந்து கூறிய  
மங்கள வாழ்த்து.

இடங்கொண்ட மாநிலத்தில் இருதீதியும் இருபயனும் இலங்கப் பெற்றே  
படங்கொண்ட பார்தனைப் பார்தாமன் பணியேற்றும் பததிச் செவ்வ!  
மடங்கண்டித் தநிலுட்டி மதுரைநகரீத் தமிழ்ச்சங்கம் வளர்க்கும் சீர்த்தித்  
இடங்கொண்ட சீராஜ ராஜேந்தீர்! செயமோங்கிச செழித்து வாழி!

மாசனத்தார் தலைவரெனு மதியூகர் மகிழ்ந்திலங்கு மன்றத் தன்னுள்  
நேசமிக்க வாதமதில் நிலவலய கலநாடும் நிருபர் காப்பண்  
ஒசனைக்கும் உயர்குடிக்கும் ஒண்மதிக்கும் ஒர்வினக்கர ஒளிபெற் றேறுகித்  
தேசமெசச வருநீர சீராஜ ராஜேந்தீர்! சிறந்தவாழி!

பாவந் தனைப்போக்கும் பவ்வநீர்ச் சேதுவெனத்  
தாவந்தம் தீர்க்கும் தமிழ்மொழியும்—நீவந்து  
காக்கும் அரண்பெறலாற் காசினியோர் நன்மதிப்பும்  
ஆக்கமும் ஒங்கிநிற்கு மால்.

பலதுறையி னுட்டின் பயன்கருதும் மன்னு!  
நிலவுரைப்பேம் செந்தமிழ்க்குச் சீர்த்தி—இலதிலதென்(று)  
ஓதுதமிழ் மக்கட் குணர்வூக்கம் ஊட்டுவையேல்  
ஏதுகுறை மற்றிங் கெமககு.

அலைகடலன் றண்ட வருமுனிவன் நந்த  
நிலைபரவுஞ் செந்தமிழ்நின் காவல்—நிலைபெறவென்  
றெந்நாளும் ஏத்தும் இசையேற்பாய் சேதுபதி  
மன்னு! தமிழ்கா வலா.

முத்தம் கொழித்தொலிக்கு முநீரும் மூதறிஞர்  
சித்தம் கலந்துவரு செந்தமிழும்—எத்திசையும்  
சென்றுன் புகழ்பாவச் செய்திடலாற் சீரியர்பால்  
ஒன்றுநன்று கோடி யுறும்.

தேனேடு வண்டெனச் சீராஜ ராஜன் நினமுமகிழ்  
கானு டமுதமும் கனதனச் சேர்க்கையும் கைவளமும்  
மானு பரணமும் மாதங்கி சேவையும் வண்டமிழும்  
வானும் போற்ற வருஞ்சேது காவலும் வாழியவே.

N. V. சுந்தரராஜையர் B. A. L. T.

## சுமரகாரக் கொத்து.

ஸ்ரீமாந் பெத்தாச்சி செட்டியார் அவர்கள், எம். ஜி. ஏ. எஸ்.—  
புத்தகோட்டை ஸ்ரீ மான் எஸ். இராசா கிருஷ்ணையர் அவர்கள் பி. ஏ.  
எப். எம். யூலின் எல் யோசனைக்கு இணங்கி, ஆண்டிப்பட்டி ஜமீந்தாரா  
கிய ஸ்ரீ பெத்தாச்சி செட்டியாரவர்கள் இப்போதைக்கு 4000 ரூ. செலவழி  
த்து, ஆங்கிலத்தில் “எனலைக் கோட்டியர் பிரிட்டிஷ்கர்” பதிப்  
பிக்கப் பட்டுள்ளது போல “தமிழ் நூல் விளக்கம்” என்ற அரிய துற்  
றொருது அச்சிடப் போவதறிந்து மகிழ்கின்றோம். இவரது நன் முயற்சி  
இனிது நிறைவேறுக. இவ்வதி முக்கிய வேலையில் பல தமிழ்ப் பண்டிதர்  
கள் அமர்வொன்றும், சேது ஸடஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீ ரா. இராகவை  
யங்கார் இதில் முக்கியஸ்தராக இருந்த வேலை பார்ப்பொன்றும் சொல்  
லிக் கொள்ளப்படுகிறது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்:— (1) இதன் அச்சுயந்திர சாலைப் பகுதிக்காரும் சகல அவசிய நூதன சாமான்களையும் சேகரித்து வைக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ மான் பெத்தாச்சி செட்டியாரிடம் 2000 ரூ. கடன் வாங்கப்படுமென்று அறிகிறோம்.

(2) இச்சங்கத்துப் பாண்டியன் புத்தகசாலையைப் பற்றி உள்ளூராரிடமட்டும் மின்றி, இங்கு சமயா சமயங்களில் வரும் வெளியூராரிடமிருந்தும், ஏகமாக “புகார்” வந்து கொண்டிருப்பதற்காகப் பெரிதும் விசனிக்கிறோம். புத்தகசாலைத் தலைவருக்கு, புத்தகசாலை, பத்திரிகாசாலை சம்பந்தமான தொழில்களைத் தவிர வேறு எத் தொழிலும் அவற்றிற்காக ஏற்பட்டுள்ள நேரங்களில் கொடாதிருக்குமாறு, ‘மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரை’ வேண்டுகிறோம். இவ்வணம் செய்தாலொழிய புத்தக சாலை ஏற்பட்டுள்ளதால் ஆகும் பயனை எவரும் அனுபவிக்க முடியாதென்பது திண்ணம்.

காந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்:— இதன் 5 ஆவது வருஷோத்ஸவம் ஆன ரபில் ராமநாதபுரம் ராஜாவின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் இம்மாதம் 19 உதஞ்சையில்தான் நன்கு நடை பெற்றது. எள்ளும் வீழ இட மில்லாமல் ஸபை இருந்த தோடு எண்ணிறந்தோர் வெளியேயும் இருக்க நேரிட்டது. சேது பதி அவர்களின் முகவுரைப் பிரசங்கம் உள்ளபடியே இது காற்றும் தமிழ்ச் சங்கங்களில் அக்கிராசனம் வகித்துப் பேசிய பலரது பிரசங்கங்களினும் சாலச நிறத்ததாக இருந்தமை அறிந்து மகிழ்கின்றோம். அவர் தமது பிரசங்கத்தில், தமிழ் சம்பந்தமாக சர்வகலாசாலையா செய்துவரும் தவறுகளையும் செந்தமிழ்ச் சுந்தர மகிமையையும், தமிழ்ப் பாஷை கட்டாயமாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டியதின் ஆவசியகத்தையும் தமிழ்ப் பண்டிதர்களின் யோசனையைத் தமிழ் அபிவிருத்தி சம்பந்தமாகக் கைக் கொள்ள வேண்டிய தென்பதையும், ஜமீந்தார்கள், மடாதிபதிகள், பிராசுதார்கள், ராஜாங்கத்தார், ராஜாங்கன் ஆகிய பலரும் காட்டி வரும் அசிரத்தையையும், ‘ஆரியம் திராவிடம்’ என்னும் விவாதங்களைக் கிண்ப்பாமலும் சமரச புத்தியுடனும் அறிஞர்கள் இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் பற்றிக் கூறிய ஒவ்வொரு மொழியும் ஞாபகத்தில்தவைக்கத் தரும். ஸேது பதி அவர்களின் இம் முகவுரைப் பிரசங்கம் இதன் அறுபத்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

“வேதாந்த தேவார சிவண கிள்ளை மடால்பயி:—இதன் வருஷோத்ஸவம் ஆகஸ்ட் 25, 26, 27-களில், சாத்தூரில், திருவாரூர் ஸ்ரீமத் கற்பைய சுவாமிகளின் அக்ரானைத்தின் கீழ் வெரு விமரிசையுடன் கொண்டாடப்பட்டது. ‘ஈசுவரபக்தி’ ‘லோகருருக்கன்’ ‘மகான்சன் பெருமை’ ஆகிய இம் மூன்று லிஷயங்களுக்கும் பற்றி அக்ரானைத் வகித்த ஸ்வாமிகளும், ‘பஞ்சாஷ்டம்’ ‘சிரகஸ்த தருமம்’ என்பவற்றைப் பற்றி எட்டயபுரம் ஸ்ரீமத திருமலை சாஸ்திரிகளும், ‘மாணிக்க வாசகர்’ ‘கண்ணப்பர்’ ஆகிய இருவரையும் பற்றிச் சென்னை ‘லோகோபகாரிப்’ பத்திராதிபர் ஸ்ரீ தி. கோ வடிவேலு செட்டியாரவர்களும், தமிழர் வீரம்’ ‘சீதா கல்யாணம்’ ஆகிய இவ்விரண்டையும் பற்றி, ஒட்டன்சத்தம் ஸ்ரீ ஜகதீர பாண்டியரும், பிரசங்கிததனர்’ என்று சாத்தூர் ஸ்ரீ: ரெங்க வி. காதலார் அறிவிக்கின்றார்.

அசலாம்பிகை அம்மாள்:— செந்தமிழ்ப் புலமை அந்தணைத்தயியாகிய பண்டிதை ஸ்ரீமதி அசலாம்பிகையம்மாள் தாம் இயற்றிய “கோமதி மும்மணிக் கோவை”யை சங்கரவரீனார்கோலில், ஆகஸ்ட் 9-உயன்று ஆரங்கேற்றினர். 10-உயன்று “பக்தி என்பதையும் 12-உயன்று, “மதுகடமை” என்பதையும் பற்றி, ஷைணர் தேவாலயத்திலேயே பிரசங்கித்தனர். 21-உயன்று இவ்வம்மை, “மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச்சங்கத்தை முன்னிட்டி, விட்டோரியா எட்டவர்ட்டாலில்” ராஜ் பகதூர் ஸ்ரீ ஜி ஸ்ரீசி வாசரால் அவர்களது அகிராசனத்தின்கீழ், கம்பராமாயணத்திலுள்ள “குகப்பலம்” என்றதைப் பற்றி ஓர் பிரசங்கம், கேட்டோர் யாவரும் மகிழ்மாறு செய்தனர்.

ழவாது, விசனகரமர்ன மாணம்.— சிறந்த தமிழ் வித்வானாகிய திருநெல்வேலி ஸ்ரீ நெல்லையப்பக் கவிராஜரும், சைவ ஆசிரம சாஸ்திரத்தின் வல்ல மதுரை ஸ்ரீ பரமேசுவர பட்டரும், மதுரையில் பரோபகாரியாய் இருந்த பல உயிரைக் காப்பாற்றித் தமிழ்ப் புலவர் பலரைத் தமக்குள்ள செல்வாக்காற் போற்றி வந்த யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஆறுமுகம் பிள்ளையவர்களும் தேகவியோகமான அதிவிசனகரமான செய்தி அறிந்து அத்தியந்த விசனமடைகின்றோம். இவர்களுடைய ஜீவிய சரித்திரக் குறிப்பு யாவராலும் அறிபத தக்கவைகளே. எழுதி எவரேனும் அனுப்பினால் வந்தனத்துடன் வெளியிடுவோம்.

அழகிய நல்லூர் செந்தமிழ்க் கலாசலை:—மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தின் கிளைசசங்கங்களுள் ஒன்றாகிய இதன் மூன்றாவது வருடபூர்த்தி மகோத்ஸவம் ஸ்ரீவே. முத்துசாமி ஐயா எம். ஏ. எல், டி. பின் அக்ரானைத்தின் கீழ், ஜூன் 25-உ ரூயிற்றுக் கிழமை ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ உ. வே. திருமலை பட்டாசாரிய சுவாமிகளின் முன்னிலையில் விமரிசையுடன் கொண்டாடப்பட்ட லிஷயம் மூன்பறிவித்தேம். சுவாமிகளும் பிறரும் மேள தாளங்களுடன் அன்று சபைக்கு அழைத்துவரப் பெற்றனர். 10 மணிக்கு சபை கூடியதும், கடவுள் வாழ்த்தும் அரசர் வாழ்த்தும் கூறப்பட்டன. பின்னர் சங்க உறிக்கை வாசித்தானதும், “ஈகை” யைப் பற்றி ஸ்ரீ வேங்கடசாமி ரெட்டி வாரவர்களும், திருவேங்கடத் தந்தாதி யைப் பற்றி ஸ்ரீ சா. நா. சொக்கப்ப ரெட்டியார் என்ற ஹரிதாலரும் “குறித்த காலம் தவறாம”யைப் பற்றி ஸ்ரீ கே. வேங்கடராமையரும் “தமிழ்மறை”யைப் பற்றி-ஆசாரிய ஸ்வாமிகளும் பேசியதும், அக்ரானைத் அவை யாவினுக்கும் தக்க முடிவுரை கூறினர்.

அன்று மாலை மணிக்குக் கூடிய மகாசபையில் ஸ்ரீ ம. கோபால கிருஷ்ணையர் அக்ராஸகம், வகிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப் பட்டனர். அப்பொழுது ஸ்ரீ எ. நா. சொக்கப்ப ரெட்டியார், “கல்வி” யையும், ஸ்ரீ எ. நா கிருஷ்ண ரெட்டியார் “மக்கட் பேறு” என்பதையும், ஸ்ரீ கா. கணகராஜையர் ‘ஒற்றுமை’யையும், குப்பர்வைசர் ஸ்ரீ ஹரிஹரையர், ‘சிராம வாழ்க்கை’யையும், ஸ்ரீ வே முத்துசாமி ஐயர் எம். ஏ, எல். டி. “சம்பர் கவிததிறம், என்பதையும், ஸ்ரீ முத்துத் தேவர், “கெடுவான் கேடுகினைப் பான்” என்பதையும், ஸ்ரீரா. ஸ்ரீநிவாசவரத ஐயங்கார் ‘தேக ஆரோகிய’த் தையும் குறித்துப் பிரசங்கித்தனா. இவை யாவையும் பற்றிய தமது குறிப்புக்களை அக்ராஸகர் அறிவித்து, ஸபை ஒற்றுமைபுடன் நடைபெறுவ தற்காம் வழிகளைப்புகன்றனர். பின்பு யாவருக்கும் புனைந்தபாமாலை பூமாலை களுடனும் மங்கல வாழ்த்துடனும் சபைகலைந்தது. ஸ்ரீமத்தப்பாசாரியரது நல்வரவும், கொக்குலஞ்சேரி சி. மு. ஸ்ரீ அ சந்தராமையர் அவர்களுடைய சமயோசித நன்கொடையும், மல்லாங்கிணறு ஸ்ரீ இராமசாமி அண்ணு வியாரது சங்க அபிமானமும் பெரிதும் பாராட்டத் தக்கவைகளே.

பத்திராதிபர்.

### விவேகோதய முக்கிய அறிவிப்பு

வருடசந்தா:—1916ஆடு ஸெப்டம்பர் 30உ வரை ரூ 1—8—0 அக்டோபர் 30 முதல் ரூ 2—0—0. மாவனவர்கீதும் பெண்பாலார்கீதும் அக்டோபர் 1உ லுரை ரூ 1. அதன் பிறகு ரூ 1—8—0.

ஆகையால், வேண்டுவோர் உடனே மணியார்டர் செய்து பத்திரிகை பெறுக. மாதிரிப்பத்திரிகை வேண்டுவோர் 2 அணு ஸ்டாம்பு அணுப்புக். பதில்வேண்டுவோர் ரிப்பீள் கார்கு அல்லது லேபில அணுப்புக்.

வினம்பர விசீதம்:—இது சாறும் விதிக்கப் பட்டுள்ள வினம்பர விசீ தம் இப்பொழுது வினம்பரம் செய்து வருவோர்க்கே. ஸெப்டம்பர் 30உ முதல் பக்கத்திற்குப் பிரதி மாதமும் வினம்பர. விசீதம் ரூ 5. சகரய விசீதம் நீண்டகால வினம்பரங்களுக்கு.

மானேஜர், “விவேகோதயம்”.

மதுரை.

### புத்தக மதிப்புரை.

ஐரோப்பிய யுத்தம்:—எவ்வகுப்பினர்க்கும் இனிதில் பொருள் விசீங்க எழுதப்பட்டுள்ள இப்புத்தகம், தமிழகத்தார்க்கோர் பெரும் பேராகத் தோன்றியுள்ள “ஐலுபிமானி”யை நடத்தும் ஸ்ரீ ஜி. ஏ. வைத்தியராமையர் பி. ஏ. இயற்றியதாகும். காசிதப் பஞ்சத்தால் பாரதவருஷம் தவிசுகும் இக் காலத்தில், லோகோபகாரமாகவே இப்புத்தகம் அதி சொற்ப விலையாகிய ரூ 1—8—0 க்குக் கொடுபடுகிறதென எம்போஷ்ரார் அறியாதிரார். ‘ஐலுபிமானி’ச் சந்தாதார்க்கு ரூ 1—க்கு, தேடுதற்கும் அரிய திரவிய மாகிய இது கொடுபடுவது, பத்திராதிபர்க்குத் தமிழ்க் கற்கும் சந்தாதாரிடம்

இருக்கும் அபிமானத்தை கண்டு புலப்படுத்துகிறது. இதனைப்படிக்க ஆரம்பித்தால் படித்து முடிக்கும் வரை வேறு எக்காரியமும் செய்ய எவர்க்கும் மனம் வராது. உயர்ந்த கிளைஸ்காகிதத்தில் 400 பக்கங்கட்குக் குறையாமல் அச்சாகி, ஒர்விஷய அகராதியும் 100 நிறந்த படங்களும் கொண்டு விளங்கும் இத்தூலில், புத்தகாரணம், புத்தத்தில் கலந்துள்ள வீரர்கள், மன்னர்கள், சண்டை செய்யும் தேசங்களின் சேனாபலம், புத்தாபுதவி வரல்கள் முதலியன கண்டு அறியலாகும். ஐரோப்பிய ராஜதந்திரம் என்ற அத்தியாயம் படிப்போர்க்கு ஒவ்வொருதேசத்தரசரது உட்கருத்தும் இனிது விளங்கும். தற்காலத்தில் நடக்கும் புத்தவகளை ஒருநிதும் அறியாதார் கூட நன்கறியவும், சசாயன சாஸ்திர ஞானத்தால் எவ்வாறு பயன் அடையலாகும் என்பதை அறிவிக்கவும், இது வெளியாகி உள்ளது. சிதாபிமானிகளும், தமிழ்பிமானிகளும், உள்ளது உள்ளபடியே கூறும் இத்தூலைப் படித்துப் பயன் பெறுவாராக. வேண்டுவோர் சென்னை ஐராபி மானிப் பத்திராதிபராகிய ஸ்ரீ ஜி. ஏ. வைத்திய ராமையர் பி. ஏ. க்குக் காலதாமதமின்றி எழுதிப் பெறுக.

தியானக்கிரம விஷயம்:—இது பென்ஷன் தாசில்தார் ஸ்ரீ கே. எஸ். இராமச்சந்திரையர் எழுதி பூரண சந்திரோதயம் உதவிப் பத்திராதிபர் ஸ்ரீ பி. எஸ். இராமசுப்பையர் பரிசோதித்தது. ருப்த வித்தையைப்பயிலும் ஒவ்வொருவருக்கும் இத்தூல் கலந்தரத்தக்கது. ஆங்கிலத் தெரியாதவர் களின் உபயோகத்திற்காகவே இப் புத்தகம் எழுதப்பட்டின்பது. இப்புத் தகத்தில் பிரமஞானத்தில் அபிமானமும் சம்பிக்கையுமுள்ளவர்க்கும் பிறரு க்கும் பயனாகுமாறு, பல உபதேசாதல்கள் மாதமொரு விஷயமாகவும், அம்மாதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வாரத்திற்கும் ஒவ்வொரு விஷயமாகவும் தினசரி ஒவ்வொரு புகிய விஷயமாகவும் கொள்ளுமாறு பகுத்துக் குறிக்கப் பட்டினது. இதன்வினை அனுகூலாக. வேண்டுவோர் மதுரைப் பிரம ஞான மந்திரத்தில் வாங்கிக் கொள்க.

சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலர்ச்சிலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் இயற்றியவை.

- |   |        |
|---|--------|
| 1. தமிழ்மொழிவரலாறு—(கால்கேர்)   | 2—0—0  |
| 2. நுபாவதி அல்லது காணாமல் போன மகன்  | 1—0—0  |
| 3. கலாவிதி ஒர் புதிய தமிழ் நாடகம்.  | 1—8—0  |
| 4. நாடகவியல் (ஒர் நாடகத் தமிழிலக்கண தூல்)   | 0—8—0  |
| 5. தனிப்பாகாத் தொகை. (முதற்பகுதி)   | 0—4—0  |
| (ஐ. யூ. போப் ஐயரவர்களால் ஆங்கில பாணியிற்செய்த புனாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டின்பது; கலிகோ பயிண்டு) | 1 0—0  |
| 6. பாவலர் விருந்து (செய்புள் தூல்கள் கொத்து)  | 0—8—0  |
| ஷா கலிகோ  | 1—0—0  |
| 7. மதிவாணன் (புதுவகைபுனைந்ததோ செய்தமிழ்க்கதை)   | 0—8—0  |
| ஷா (தணியட்டை விட்டது.)  | 0—12—0 |
| 8. மான விஜயம் (செய்புள் நாடகம்.)  | 0—8—0  |
| 9. ஸ்ரீமணிய சீவனார் சரித்திரம்.   | 0—2—0  |
| 10. மதுரைமாலை (ஸ்ரீஸபா: முதலியாரவர்கள் இயற்றியது)   | 0—1—6  |
- வேண்டுவோர் மதுரையிலிருக்கும் விவேகோதயம் ஆபீஸு'க்கேனும் அல்லது, "எஸ். நாடராஜையர், 785 லிர், வீடு, காக்காத்தேரப்புத் தெரு, மதுரை" என்ற விவாகத்திற்கேனும் எழுதிப் பெறுக.

## பொருத்தமான ஒள்ஷதம்.

அநிக மருந்துகளைப்பற்றி விசேஷ வினம்பரம் வரும் அல்லது வரா தென்பது கேள்வியல்ல. வரத்தான் செய்யும். அப்படி வருவதும் காவத் துக்குப் பொருத்தி இருக்கிறது.

மெதுவாய்க் குணத்தரும் மருத்துகளை ஜனங்கள் வாங்கி உபயோகிப் பார்களா? அல்லது எவ்விதவியாதிக்கும் உடனே குணத்தையும் தேகபவத் தையும் கொடுக்கிற எவர்கள் அற்புதமான

## ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரை.

களை உபயோகித்து நலம் பெறுவார்களா? வென்பதுதான் கேள்வி. இந்த ஆ. நி. மாத்திரைகள் மூத்திரேந்திரிய சம்பநதமான மேக ரோகங்களை வேரோடுகளைநது, மனதுகரும் தேகத்துக்கு முள்ள பலஹீனத்தை நீக்கி, சுகமான ஜீரணசக்தியைக் கொடுக்கின்றன. அவைகள் ரதத்தை சுத்தி செய்து விரத்தியாக்கி நரம்புஸ்தானங் களை உறுதிப்படுத்தி, புத்தி தீக்ஷணியத்தைக் கொடுத்து, விரியஸ்க வித ரோகங்களைக் குணப்படுத்துகின்றன. இவை தாம பலத்தைக் கொடுக்கத் தக்க திவ்ய மருந்து.

மருந்து செய்வதில் கேடுதீ விளைவிக்கக்கூடியவைகள் ஒன்றும் சேர்க்கப்படவில்லை.

32 மாத்திரை கொண்ட டப்பி 1-க்கு விலை ரூ 1.

எங்கள் காமசாஸ்திரம் என்னும் புத்தகத்தில் சரீரசம்பந்தமான விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. கேட்டுப்பாருக்கு அதை தீன மாய்க் கொடுக்கிறோம்.

அதை ஒவ்வொருவரும் வாசிக்கவேண்டியதவசியம்.

## ஒரு பெரிய வேலை.

எந்த உயர்ந்த உத்தியோகத்திலிருந்தாலும் கூலிவேலை செய்தாலும் தந்தம் தேகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதுதான் முதல் வேலை பென்பதை பெல்லோருக்கும் ஞாபகப்படுத்துகிறோம்.

வைத்திய சாஸ்திரி,

மணிசங்கர் கோவிந்தஜி,

ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளஷதாலயம்,

77, மேலக் கோபுரவீதி, மதுரை.

ஸ்ரீ வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் நூல்கள்.

மனம்போல காழ்வு—இஃது இம்மை மறமை இன்பங்களை அடைதற்குரிய நெறிகளைத் தெளிவாகக் கூறும் அசிய நூலு இது முற்றிலும் திருத்தப்பட்ட இரண்டாம் பதிப்பு.

மெய்யறிவு—அறமும் பொருளும் இன்பமும் வீடும் அவற்றைச் செய்யும் வழிகளும் பலஉபமானவகளை மிகச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இது நீதிநூல்களின் காரணமெனத் தக்கது.

அகமே புறம்—இகத்திலும் பரத்திலும் மேலான நிலைகளை அடைதற்குரிய மார்க்கங்களை வரிசைப்படுத்தி இனிமையாகக் கூறும் ஒரு சிறந்த நூல். இதனை ஒவ்வொருவரும் கற்றல் இன்றியமையாதது.

வலிமைக்கு மார்க்கம்—இதில் எளிய நிலைமையை எய்தியுள்ளோர் வலிய நிலைமையை எய்துதற்குரிய வழிகள் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் யாவரும் கைக் கொள்ளத்தக்க விதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இதுவும் வேளிவந்து விட்டது.

ஒவ்வொன்றின் விலையும் அனு எட்டு, வேண்டுவோர் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெறுக.

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள்,

பிரம்பூர், சென்னை.

**இனாம்! இனாம்!!**

**உங்களுக்கு நாவல்களில் பிரியமா?**

இல்லையேல்

தபால சார்ஜுக்கு

அரையணஸ்டாம்புடன்

உங்கள் விலாசத்தைத் தேரிலியங்கள்.

எங்களால் பிரிகரித்து வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ள

**ம் ருணலினி**

என்னும் ஓர் இனியதமிழ் நாவல்

**இனாமாக அனுப்பப்படும்.**

தாமதிகாமல் இன்றைக்கே எழுதுகங்கள். சொற்பப்பிரதிகளே அச்சிட்டமையால் முந்தியவர்களுக்கு மாத்திரமே தான்கிடைக்கும். மாணேஜர்,

**இந்தியன் அட்வர்டைஸர், புதுவை**

ஸ்ரீ கிருஷ்ண விலாசம் பிரஸ், திருமகலம்.





உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவத்தின் மேற்சம யம்வே நிலையதிற் சார்சுவமாம்  
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ நிலலெனு நான்மன்றச் செம்பொருள்வாய்  
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவார முந்திரு வாசகமும்  
உய்வைத் தாசசெயத எல்வர்பொற் றுனெம் முயிர்த்துணியே.

சீர்தந்த வெள்ளிதழ்ப் பூக்கம லாசனத் தேவிசெஞ்சொற்  
றூர்தந்த வெண்மனத தாமரை யாட்டி சரோருகமேற்  
பார்தந்த நாத னிசைதந்த வாரணப் பங்கயத்தாள்  
வார்தந்த சோதியம் போருகத் தானே வணங்குதுமே.

சேதிக்க லாநதர்க்க மார்க்கங்க இளவ்வெவர் சிந்தையுஞ்  
சோதிக்க லாமுறப் போதிக்க லாஞ்சொன்ன தேதுணிந்து  
சாதிக்க லாமிகப் பேதிக்க லாமுத்தி தானெயதலா  
மாதிக்க கலரமயில் வல்லிபொற் றுள யடைட்தவரே.

கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் அக்கிராசுறுதிபதி உடாமகேச்வரம்பிள்ளை  
யவர்கட்கும் இவ் வவையின்கட்கூடியுள்ள கலைவல்லோர்  
கட்கும் ஏனையோர்கட்கும் வீஞ்சூபனம்.



கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஐந்தாவது ஆண்டின்  
நிறைவைக் கொண்டாடும் இக் கழகத்திற்கு யான்  
தலைமைவகிக்கவேண்டுமென்று கரந்தைத் தமிழ்ச்  
சங்கத்தார் என்பாலுற்ற அன்பினால் விரும்பியதால்

அவ்விருப்பை மறுக்க இயலாதவனாய், யான் மிகவும் கல்வி அறிவு  
ஒழுக்கம் முதலியவைகளால் நிரம்பிய ஒருவர்க்குரிய இத்தலைமையை  
வகிக்கத்துணிக்ந்தேன்.

என்னை இவ் வருடக்கொண்டாட்டத்திற்குக் குறிப்பிட்ட  
காரணம் சிறிதும் யானறியேனாயினும், எனதுமுன்னோர்கள் தமிழ்ப்  
பாஷையில்லைத்துள்ள அளவிறந்த அன்பினாலும், அவர்கள் தமிழ்ப்  
பாஷையை நன்கு கற்றோரிடத்து ஈடுபட்டு அவர்கட்குவேண்டும்

பொருள்முதலியன ஏராளமாய்க்கொடுத்துள்ள காரணத்தாலும், என்முன்னோர்களில் அநேகமாய் எல்லோருமே தமிழ்ப்பாஷையை நன்கு கற்றோர்களாயுள்ள காரணத்தாலும், இன்னும் இம்மாதிரியான சில காரணங்களாலுமேமட்டும் அப்படிப்பட்ட குலத்திற் பிறந்த என்னைக் கௌரவிக்கவேண்டி இத்தலைமைக்குக் குறிப்பிட்டதாக எண்ணுகிறேன். என் முன்னோர்களில் ஒருவரை, ஓர் கவிஞர் பாடிய காலத்து, “ஆயுந் தமிழினும் போரினும் பாரி லகத்தியனும், சேயும்” என்றும், “காக்கும் கருணையும் கல்னியும் வாழ்வும் கவிமதூர, வாக்கும் தழைத்தவன்” என்றும், “பன்னூந் தமிழ்ப்பயிர் வாடாது மாரியிற் பாரின்முத்தும், பொன்னுஞ் சொரியும் ரகுநாதன்” என்றும், “சீதக் கமல வயறறேவை காவலன் செந்தமிழுங், சீதக் கலையும்வல்லான்றகு நாதன்” என்றும், எங்கள் சேதுநாட்டைக் கூறுமிடத்து, பால்வாய்ப் பசுந்தமிழ் வீசிய வாசம்பாரந்தவைகைக், கால்வாய்த்த” நாடென்றும் பாடியிருக்கும் கவிகளையும், சேதுபதிகட்கே பாஷைக்குத்தப்புவாகண்டன் என்ற ஓர் பட்டமிருத்தலையும், இன்னும் எனதுபிதாமகர் செய்துள்ள அநேகந் தமிழ்தூல்களையும், -எனது பிதாவின் தமிழ்க்கலையின் தேர்ச்சியையும், தங்களில் அநேகர்கள் அறிந்தவிஷயமே. அப்படிப்பட்ட நயங்கள் சிறிதும் இலையென்றாலும், தமிழ்ப்பாஷையின் சுவையினும் அதனிடைத்துள்ள அநேக அருமையான விஷயங்களிலும், நன்கு கற்றவர்வாயிலாய்க்கேட்டும் நான் சிலநேரங்களிற் படித்துள்ள தூல்களினிடத்துக் கண்டும் நான் மிகவும் ஈடுபட்டுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இதுவும் நான் தலைமைவகிப்பதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

இக்காரணத்தைத்தமிழ்ச்சங்கமிருக்கும் தஞ்சைநகரின் பழமையையும் பெருமையையும் பொதுவாய்ச் சோழநாட்டின் உயர்வையும் ஒரு காலத்து எல்லா நாட்டினுள்ளும் சிறந்து ஒங்கியிருந்ததன்மையையும் யாவரும் அறிவர். சோழர்கட்குமுன், இப்போதுள்ள மறவர்களினர் இச்சாதிபாரின் முன்னோர்கள் நாகர்கள் என்ற பெயரோடு இச்சோழராஜ்யத்தை ஆட்சிபுரிந்ததாகவும், அவர்களின் தலைநகராகத் தஞ்சை திருக்குடந்தை காவிரிப்பூம்பட்டினம் இவ்விடங்களிருந்தனவாகவும் சரித்திரவாயிலாக வெளியாகிறது. சிலப்பதிகாரமென்ற சங்கதூலின்வாயிலாயும் இக்கதை தெரிகிறது. இச்

சோழ அரசர் எவ்வளவு முற்காலத்தது என்பதற்குச் சான்றாகிய, மு. 247-ம் வருடத்திற்குமுன்பு இலங்கைத்தீவைச் சோழவரசர்கள் படையெடுத்து வென்றிருக்கிறார்களென்பதைக் கூறுவேன். இச்சோழநாட்டின்பெருமையும், அதனிடத்துள்ள அநேகம் சைவ வைஷ்ணவ ஆலயங்களின் உயர்வும், ஆங்கு என்றுமே பஞ்சம் வறுமை முதலியன இல்லாது வளம் கொடுக்கும் அநேக நதிகளிற்கிறந்த பொன்னியாறு என்று கூறும் காவேரியாற்றின் உயர்வும் நீங்கள் யாரும் கன்கு அறிவீர்கள். இந்நாட்டை வர்ணிக்கப்பட்ட காலத்து, ஒருகவிஞர்,

“ ஏரியு மேற்றத்தி னானும் பிறர்நாட்டு  
வாரி சுசக்தும வனனெல்லாந்—தேரில்  
அரிகாவின் சீமுகூட மந்நெல்லே சாலுக  
கரிகாலன் காவிரிகூழ் நாடு.”

என்று கூறினார். இக்காவேரியாற்றிற்கு இற்றைக்கு 1099-வருடங் கட்டுமுன் கரிகாலச்சோழனென்ற அரசனால் அநேகம் கால்வாய்களும் மத்குகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்குமேயாகில் அக்காலந் தொட்டே இச்சோழநாட்டின் வளத்தினும் செழிப்பினும் அரசர்கள் எவ்வளவு ஊக்கமுடையராயிருந்திருத்தல்வேண்டுமென்பது வெளியாரும். சோழ அரசர் ஆட்சி, பர்மாவினுள்ள கடாரமென்றணரிலும், இலங்கைத்தீவிலும், மலைய ஆர்ச்சிபிலகோ என்ற இடத்தினும், நிக்கோபார் என்ற தீவிலும், இன்னும் இந்தியாவில், கன்னியாகுமரிமுதல் இமயப்பொருப்பினின்றவழியும் கங்கைநதிவரையினும் பரவியுள்ளதென்பது சரித்திரத்தினால் தெரியலாம். 1800-வருடங் கட்டு முன் நலங்கிள்ளியென்றசோழன்மகன் கிள்ளிவளவனென்ற ஓரசன், இலங்கைஅரசன்புத்திரியை மணந்திருந்தானென்பது தெரிவதால் அவ்வரசாட்சியின் உயர்வு இத்தன்மையது என்று வெளியாரும். மற்றும் அரசாண்ட கோச்செங்கட்சோழன் என்ற அரசனால் இயற்றப்பட்ட தேவாலயங்கள் அநேக நூற்றுக்கணக்கானவை யென்பதையும் சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. பின்னர் அரசாண்டகோக்கிள்ளி யென்ற சோழ அரசன், நாகர்கன்னிகையை மணந்து தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்ற ஒரு குழந்தையைப் பெற்றானென்றும், இப்போதுவழங்கும் தொண்டைமண்டலம் என்ற

நாட்டிற்கு இது மூலமென்றும் தெரிகிறது. 1050-வருடக்கட்டுமுன் முதலாவது ஆதித்யன் என்ற அரசன், கொங்குநாட்டையும் தொண்டைமண்டலத்தையும் கொண்டானென்றும், அவ்வரசனுக்குப் பின்வந்த முதலாவது பார்த்தகன், வட ஆர்க்காடு, சேலம் ஜில்லாக்களையும், மைசூர் ராஜ்யத்தில் சில பாகங்களையும் பாண்டியநாட்டையும் இலங்கைத்தீவையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தி நூற்றாண்டென்றும் தெளிவாய்த் தெரிகிறது. இப்பார்த்தகசோழனே சிதம்பரத்தில் விக்கிரமசோழனுலாழிற் கூறிய “கோதிலாத் தேறல் குனிக்குர் தின்ருமறங், காதலாற் பொன்வேய்ந்த காவலனும்,” என்றபடி சிற்சபை மண்டபத்திற்குத் தங்க ஓடுகளாற் கூரையும், அப்பழநூல், “பாடரவத் தென்னாங்க மேயாற்குப் பன்மணியால், ஆடரவப் பாய லமைத்தோனும்” என்றபடி ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு பல்வகைநடங்குகளாற் சேஷசபனமும் சமைத்தவன் ஆவன். அக்காலச்சோழ அரசர்களிற்பெரும் பாண்மையோர் ஷைவ வைஷ்ணவமதத்துவேஷ்டியின்றியுமு சிறந்த ஒழுக்கமுடையராகவும் இருந்ததாய் அவர்களின் செய்கைகளைக் கூறும் சரித்திரங்களால் தெரிகிறது.

இப்பார்த்தகசோழன் இப்போது கொங்குதேசமென்றும் கோளதேசமென்றும் பேர்வழங்கும் மலையாளராஜ்யத்தின் அரசரின் மகளை மணந்து ஹிரண்யகர்ப்பம் துலாபாரம் என்ற யாகங்களைச் செய்ததாகச் சரித்திரம் கூறும். இதற்குப்பின் 985 முதல் 1013 வரை அரசாண்ட ராஜகேசரிவர்மன் என்ற முதலாவது ராஜ ராஜன், கொல்வம்முதல் ஓரிசாவரையிலும் தனது ஆட்சியைப் பரவச் செய்திருந்ததாய்த் தெரிகிறது. இவ்வரசனே 1013ல் கடலிடத்துள்ள 12000 தீவுகளைத் தன் வசப்படுத்தியவன்; இவ்வூரிடமுள்ள, சிற்பத்தால் மிகச்சிறந்த ப்ரகதீசுவரஸ்வாமி கோவிலையும், கங்கை கொண்டசோழபுரத்திலுள்ள ஆலயத்தையும் கட்டியவன். தனது தானசாஸனங்களில் தன் சரித்திரத்தைச் சுருக்கி முற்கூறும் வழக்கத்தை இவன் புதிதாய் ஏற்படுத்தியவன். இவற்குப்பின் வந்த ராஜேந்திரசோழன், 1044-ஆம் வரை அரசாண்டும், கஞ்சம்ஜில்லாமகேந்திரகிரிவரையுள்ள நாடுகளை வென்றும், கீழ்ப்பர்மாவிடமுள்ள கடாரத்தைக்கொள்வதற்காகப் பல கப்பற்படை ஒன்று அனுப்பியும், நிக்கோபார் என்ற தீவைக்கொண்டும், அரசாண்டவன். இவற்குப்பின்

முதலாவது ராஜா திராஜதேவர் என்ற அரசரும், ராஜமகேந்திரர் என்றவரும், வீரராஜேந்திரதேவர் என்றவரும் அரசாண்டதாய்த் தெரிசிறிது. கடைசியிற் கூறிய இவ்வரசன்முத்திரிஸயமணந்த ஆளுவது விக்ரமாதித்தியன் என்ற வடபாவினுள்ள ஓரசன் சோழராஜ்யத்தின்முது படைமெய்துவந்தபோது, குலோத்துங்கன் என்ற சோழ அரசன், இப்போது மைசூர் ராஜ்யத்தில் தங்கச் சுரங்கங்கள் உள்ள கோலார் என்ற இடத்திலிருந்து துங்கபத்திராநதிவரை 1073-ம் வருடத்தில் அவனைத் தோற்று ஒடுப்படி தூத்தியதாகத் தெரிசிறிது.

முதலாவது குலோத்துங்கனின்மகன் விக்கிரமசோழன் 1118 முதல் 1135 வரையிலும், இரண்டாவது குலோத்துங்கன் 1135 முதல் 1146 வரையிலும், இரண்டாவது ராஜராஜன் 1146 முதல் 1171 வரையிலும், ராஜா திராஜன் 1171 முதல் 1178 வரையிலும், மூன்றாவது குலோத்துங்கன் 1178 முதல் 1215 வரையிலும், மூன்றாவது ராஜராஜன் 1216 முதல் 1244 வரையிலும், மூன்றாவது ராஜேந்திர சோழன் 1246 முதல் 1267 வரையிலும் சோழராஜ்யத்தை ஆண்டி வந்தார்களென்று தெரிசிறிது. அதன்பின் இச்சோழராஜ்யம், விஜய நகரத்து அரசர்களால் 1600-வது வருடம்வரையிலும் அரசாளப் பட்டும் அதன்பின் நாயக்கர்கள் ஆட்சிக்குட்பட்டும் 1691 முதல் முகல்ஸு என்ற தருக்கஜா தியார் ஆட்சியிலிருந்தும் பின்னர் மகா ராஷ்டிரர் ஆளுகையின்கீழ்மர்ந்தும் வந்ததாகத் தெரிசிறிது. 1749-ல் சோழநேசம், ஏனைய சுற்றுள்ள நாடுகட்கு ஒப்ப இனிமேல் என்றைக்கும் மாறுபாடடையாவண்ணம் நமது ஆங்கிலத்துரைத்தனத்தாரவர்கட்கு வந்ததென்பது இத்தஞ்சைநகரைத் தலைமையாகவுடைய இச்சோழநேசத்தின்சரிதிரத்தின்குருக்கம்.

இத்தகைய ஒப்பற்ற இச்சோழராஜ்யத்தின் தலைநகரின்சண்ணை தாய்மொழியாகிய தமிழ்ப்பாஷையை அதன் தற்காலநளாந்தரிலையினின்றும் முன்னிருந்த உயர்ந்தநிலைக்குக்கொண்டுவருவதே முக்கியகாரணமாக இத்தமிழ்ச்சங்கம் ஏற்பட்டுள்ளது தமிழ் அபிமானிகள் எல்லோர்க்கும் பெருமகிழ்ச்சியை அளிப்பதாகும். தமிழ்ப்பாஷையின் உயர்வு இவ்வளவென்று யாரும் அளவிட்டுக்கூறுதல் முடியாதகாரியமாகும். அத்தமிழ்ப்பாஷையை, இப்போது நமது

சர்வகலாசங்கத்தார் பள்ளிக்கூடங்களிற் கட்டாயப்பாடல்களில் ஒரு நூகச்சேராதது தமிழ்ப்பாஷைக்குப் பெரிய ஓர் தீங்கை விளைவித் திருக்கிறது. அச்சர்வகலாசங்கத்தில் மிக்க செல்வாக்குடைய எனது நண்பர் ஒருவர் தமிழராயிருந்தும், தமிழ்ப்பாஷை மனத்திற்கு உற்சாகத்தைக்கொடுக்கும் பாஷை (Emotional Language) என்றும், ஆனதால் அதைப் பள்ளியிற் படிக்கும் மாணுக்கர்கள் தாங்களே கற்க வேண்டியதென்றும் சொன்னார். ஆனால் அவர் சொல்லியது எனக்கும் இன்னும் எனது பல நண்பர்கட்கும் உடன்பாடில்லாத காரணத்தால் அதைச் சிறிதும் கவனிக்கவில்லை. உலகத்திலுள்ள எந்தப் பாஷை நன்றாய்க் கற்றநிலையில் மனத்திற்கு உற்சாகத்தை அளிக்கத் தகாதது?

ஆங்கிலதேசங்களில் தாய்ப்பாஷை ஆங்கிலமாயிருந்தும், மேற்கண்ட ஆங்கிலபாஷையை வற்புறுத்தி மாணுக்கர்கட்குக் கற்பிப்பது போல் ஏன இத் தமிழ்த் தேசத்தில் தாய்ப்பாஷையாகிய தமிழ்ப் பாஷையைக் கற்பிக்கப்படாது. இதன்காரணம் எனக்கு நன்கு தெரற்றவில்லை. அப்படிப் பாடல்கள் ஏற்படுத்தினபோதிலும், தமிழ்ப் பாஷையில் நல்ல பயிற்சியுடையவர்களைக் கலந்து அவர்கள் குறிப்பிடும்புத்தகங்களைப் பள்ளியிற்பாடமாகவைத்தல் மிகவும் முக்கியமானதாகும். நமதுராஜாங்கத்தார் (சுவர்ன்மெண்டு) இப்பாஷையின் அபிவிர்த்தியிற் சிரத்தை காட்டினாலல்லது இப்பாஷையின் விர்த்திக்கு ஒருபோதும் வழிகள் ஏற்படமாட்டாது. அப்படி ராஜாங்கத்தார்க்கு ஊக்கம் ஏற்படும்படி செய்யவேண்டுவது இத் தமிழ்ச்சங்கம்போன்ற கழகங்கட்கும் நம்போன்ற தமிழ்பிமானிகட்கும் முதன்மையான கடமையாகும்.

இக்காலத்தில முன்போல் தமிழை வளர்ப்பார் பலர் இலர். இன்றைக்கு 300 வருடங்கட்குமுன் இராமநாதபுரத்தில் அரசுபுரிந்த ரகுநாதசேதுபதி என்றவரைப் பாடிய புலவர்,

“மூவேச் தருமற்றுச சங்கமும் போய்ப்பதின் மூன்றெட்டெட்டுக் கோவேச் தருமற்று மற்ருரு வேந்தன் கொடையுமற்றுப் பாவேந்தர் கூற்றி விலவம்பஞ் சாகப் பறக்கையிலே தேவேந்தர் தாருவோத் தாய்ரகு நாத செயுதுக்கனே.”

என்று கூறியுள்ளார். அக்காலத்தே தமிழ் அபிமானிகளும் தமிழை வளர்க்கும் அரசர்களும் அவ்வளவு குன்றியிருந்தால் இப்போது அதனினும் அபிமானிகள் எவ்வளவு குறைந்திருக்கவேண்டுமென்பது நான் சொல்லாமலே தங்கட்குத் தெரியலாம். இக்காலத்திலுள்ள ராஜாக்களும் ஜெமீன்தாரர்களும் மிராசதாரர்களும் ஒருபோதும் தமிழ்ப்பாஷையைக் கருதி அதன் அபிவிருத்தியிற் கருதாமைத்து அதற்கு வேண்டும் உபாயங்கள் தேடுவதில்லை. அவருள் அருமையாய்ச் சிலர் தங்கள்மீது புலவர்கள் புகழ்ந்துபாடும் கவிசீர்க்கேட்டு மகிழ்வதன்றி வேறு எவ்விதமுயற்சியும் உடையவராய் இருந்தலை நாம் காணவில்லை.

இத் தஞ்சைஜில்லாவிலும் இன்னும் மற்ற இடங்களிலுமுள்ள பெரிய மடாதிபதிகள், இக்காலத்தில் முன்போல் பாஷையிருத்திகளிலாவது மதாசாரங்கள்முதலிய கோட்பாடுகளின் விருத்தியிலாவது சிரத்தையில்லாதவர்களாயிருப்பது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதே. இப்போது, சமீபத்தில் திருவாவடுதலை எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீஸுரீ சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள் காலத்தில் எத்தனை தமிழ்ப்புலவர்களும் இதர பாஷை வல்லவர்களும் இருந்திருப்பதாய்க் கேள்விப்படுகிறோம். அவ்வாறானதறிற் கலைபயின்றவர்களுள் இன்றைக்கும் உலகமெங்கும் புகழும்படி கல்விபயின்றபடி ஒழுகும் குணமுடையராய் எல்லோராலும் நன்குபாராட்டப்பட்ட நமது மகாமகோபாத்தியாயர் சாமிநாத றியரவர்களொருவராவர். அவர்கட்குப்பின் எந்த ஆரீனத்திலிருந்தாவது கன்றாய்க்கல்விபயின்றவர்கள் வந்திருப்பதாய்க் தெரியவில்லை. எல்லா றிச் சுவரியவந்தரிலும் மடாதிபதிகள்மட்டுமே இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் ஏராளமானபொருள் செலவழிக்குந்தகுதியும் கடப்பாடும் உடையவர்க ளென்பதை யாரால் மறுக்கமுடியும். அப்படியிருந்தும் அவர்களால் இத்தமிழ்ப்பாஷை பராமுகம்செய்யப்படுவதை நோக்குங்கால் இன்னும் இப்பாஷையின் விர்த்திக்கு ஏற்றகாலம்வரவில்லையென்றே மனம் மிகவும் கலேசத்தோடு எண்ணத்துணிசிறந்து.

இப்போது திருவாவடுதலையிலுள்ள ஸ்ரீஸுரீ அம்பலவாண தேசிகரவர்கள் கல்வி அறிவால் எவ்வளவோ சிறந்தவர்களாயிருந்தும், தமிழ்ப்பாஷையில் அளவிறந்த ஆராய்ச்சிகள்செய்தும் அப்படிப்பட்ட அரியவிஷயங்களைப் பிறர்க்கு உபயோகப்படுமாறு இன்னும் வெளியிட

டிலர். அவர்களிடத்து இத்தமிழ்ச்சங்கத்தார் தெரிவித்து அவர்கள் கண்டுள்ளவிஷயங்களை வெளியிடுமாறு செய்தால் அது தமிழிலுக்கு ஓர் பேருபகாரமாகும். இத்தகையதமிழ்ச்சங்கம் ஒவ்வொரு பெரியகரங்களிலும் ஏற்பட்டு இக் கார்த்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தார்போன்று ஒவ்வொரு சங்கத்து அங்கத்தினர்களும் ஊக்கத்தோடு பாஷையின்விர்த்திக்குப் பாடுபடுவராயின், தமிழ்ப்பாஷையை முன்னிருந்தபெருமையிலேயே அதிசீக்கிரத்தில்வைக்கலாமென்பதற்கு எவ்வளவும் ஈயமில்லை.

இத்தமிழ்ச்சங்கத்துவேலைகளுள் இதரபாஷையிலுள்ள உயர்ந்த புத்தகங்களை எளியநடையில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்க்கட்டு உதவ வேண்டிவது ஓர் பெரியகடமையாய்க் கருதவேண்டும். அப்படிப்பட்ட முயற்சி மேற்கொண்டுசெய்வதற்கு அநேகம் ஆங்கிலம்சுற்றோரும் உடந்தையாயிருப்பவரென்று எண்ணுகிறேன். இக்காலத்தில் ஆங்கிலம் சுற்றவர்கள் தாங்கள் பரீக்ஷையில் தேறுவதற்குமட்டுமே தமிழ்ப்பாஷையைப்படிப்பதன்றி அப்பாஷையிலுள்ள அரியவிஷயங்களை அறிவதற்குப் பெரும்பான்மையோர் முயல்வதெயில்லை. சமீபத்தில்நடந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் வருடக்கொண்டாட்டத்தின்போது உபந்யாசம் செய்த ப்ரொபசர் (Professor) சுந்தரராமையரவர்கள், கனம் வி. எஸ். ஸ்ரீநிவாசசாஸ்திரிகள், தூத்துக்குடி வக்கீல் சோமசுந்தரபாரதிகள் இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறந்த ஆங்கிலம்சுற்றோராயிருந்தும், அவர்கள் உபந்யாசத்தால் அவர்கள் எவ்வளவோ தமிழ்பிமானமும் பாஷாஞானமும் உடையவர்களென்பதை அறிந்து எல்லோரும் மிக்க அதிசயத்தோடு கூடிய களிப்பையடைந்தார்கள்.

ஆனால், தமிழ்ப்பாஷையை உபபாஷையாய்க்கொண்டு ஆங்கிலம் சுற்றுப் பரீக்ஷையில் தேர்ந்தவர்களின்எண் எத்தனை. மேற்கூறியவர்கள் போன்று ஆங்கிலத்திற் சரியானபாண்டித்தியத்தோடுகூடத் தமிழ்ப்பாஷையில் நிரம்பியகல்வியும் உடையார்களின்எண் எத்தனை. இதை யோசிக்குமிடத்து ஆங்கிலம்சுற்றோர்கள் தாங்கள்கற்ற அளவிற்குமேல் தமிழ்ப்பாஷையில் விஷயங்கள் உள்ளன என்ற எண்ணம் அவர்கட்கு உண்டாகவேண்டுமென்பதும், தமிழ்ப்பாஷையையே கருதிப்படித்து அதிற் சிறந்த தகுதியடைந்த தமிழ்க்கலைவல்லாரிடத்து ஆங்கிலம் சுற்றோர் எவ்வளவு மரியாதையுடனும் அன்புடனும் அவர்களின் கல்வி ஷயங்களில் மதிப்புடைமைகாட்டவேண்டுமென்பதும் நான் செரல்லா



மலே தங்கட்கு வெளியாகும். அப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் மாறுபட்டிருப்பதை நான் அநேக இடங்களிற் கண்டிருப்பதனால் அவ்வித எண்ணங்கள் எவ்வளவுபிசுரு என்பதை இங்குச் சொல்லத்தானிந்தேன். சமீபத்தில் ஆரியம் திராவிடமென்ற இரண்டுபாலைகளின்காரணமாய் அநேகவிவாதங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது யாரும் அறிந்ததே. இவ்விஷயத்தில் அபிப்பிராயங்கள் வேறுபட்டுள்ளனவாயினும், என் அறிந்தவரை, ஆரியர் திராவிடர் என்ற பிராமணர் தமிழர் இவர்கள் இருவரும் முற்காலந்தொட்டே ஒற்றுமையுடனேயே ஒருவரையொருவர் தழுவிவந் திருக்கிறார்களென்பதை நிச்சயமாப்ச் சொல்லலாகும். அகஸ்தியர் தமிழர், தொல்காப்பியர் தமிழர் என்ற விவாதங்களும், இவர்களின்பேர் முதலியசொற்கட்குப்புகுதாளாமுலம்கற்பித்தலும், இன்னும் இந்தகைய புதுமறுதல்களை உண்டுபண்ணுதலும் தமிழ்ப்பாலைபின்விர்த்திக்கு அதுகூலமானவைகளாகுமென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை. இதுவிஷய மாய் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் சென்ற வருஷக்கொண்டாட்டத்தில் எனதுநண்பர் சோமசுந்தரபாரதிகள் மிகவும் அழகாய் எந்தவிதத்தாலும் யாரும் மறுத்தழிக்கமுடியாதவிதமாய் அநேகம் உபமானங்களுடனும் மேற்கோள்களுடனும் மிக அழகாகவும் தெளிவாகவும் செய்த பிரசங்கத்தை அப்படிப்பட்ட வேற்றுமை உண்டுபண்ணும்கூட்டத்தார் கேட்டிருந்தால் அவர்களும் அவர்களுடைய கொள்சைகளை மாற்றிக் கொள்வார்களென்றே நம்புகிறேன். ஆரியர்கள் திராவிடபாலையை மேற்கொண்டு அதனிடத்து ஈடுபட்டுத் திராவிடரோடு சேர்ந்து பாலைபின்விர்த்திக்கு உழைப்பார்களேயானால் அவர்களைப் புறம்பே தள்ளுவதனால் அடையும்பயன் என்ன. ஆனால் ஆரியம் திராவிடம் என்ற இரண்டுபாலைகளுள் நாம் திராவிடபாலையை ஆரியர்கள் மேற்கொண்டு அதனிடத்து ஈடுபட்டு அதில் மிக்க புலமையும் உடையராய் இருந்திருக்கிறார்களென்பதை எண்ணுகால் நாம் எல்லோரும் திராவிடபாலையினுயர்வை ஆரியபாலையைக் குறைத்துச் சொல்லாமலே மிக்க அன்போடுபாராட்டலாகும். எனக்கு நம்தமிழ்பின்விர்த்தியின்விஷய

மாயுள்ள சில அபிப்பிராயங்களைத் தங்கட்கு இப்போது நான் தெரிவித்  
 துள்ளேன். இவைகளில் எந்தவிஷயங்கள் உங்கள் எல்லோருக்கும் உடன்  
 பரடாயுள்ளனவோ அவைகளைத் தாங்கள் தீரக்கருகி அதன்படி செய்ய  
 வேண்டிய ஏற்பாடுகளைத் தாங்கள் செய்யவேண்டுவதாய்த் கேட்டுக்  
 கொள்வதோடு, தாங்கள் இச்சபைக்குத் தலைமைவகிக்கும் கௌரவத்தை  
 எனக்கு அளித்ததற்காக எனது என்றும்மறவாத நன்றியையும் தங்  
 கட்குச் செலுக்குகிறேன்.

சுபம்.

